

CONTRA

nr 2 2014 (nr 234 från starten) årgång 40 Pris 25:-

**Kalla kriget i Danmark
Skamfläck i Stockholm
Vänstern kontrollerar
ditt privatliv**

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
(vi nås säkrast på måndagar)
E-post redax@contra.nu
Nätbutik: <http://contra.tictail.com>
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn: prenumerant
Lösenord: sovietstory
Facebook: <https://www.facebook.com/pages/Contra/128635870583878>

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 5682-0392.
Studerande 95 kronor, ange skola/universitet vid betalningen.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Danske Bank 800018-70846087.
PayPal: <http://www.paypal.com> Sök redax@contra.nu

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och Fredrik Runebert
Övriga medarbetare: Carl Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson, Bertil Häggman, Bertil Lindblom och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2014-06-02

Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlshamn 2014

I mars förra året genomfördes ett utstuderat attentat mot en transformatorstation i Silicon Valley i Kalifornien. Först såg man inte något märkligt i händelsen, som skedde i skuggan av attentatet mot Boston Marathon. Snart insåg man dock att det var något mycket mer. En professionell test av vad som skulle kunna göras för att lamslå det moderna samhället med begränsade resurser. Läs mer i artikeln på sidan 10. Foto Hans Engbers.

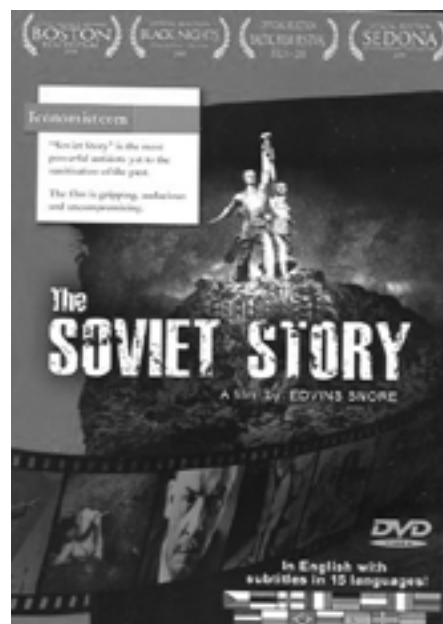
CONTRA-NYTT

The Soviet Story

DVDn The Soviet Story har en längre tid varit slutsåld hos Contra, men nu har vi fått in en ny omgång. Beställ genom Contras hemsida (<http://www.contra.nu>) eller genom Contras nätbutik (<http://contra.tictail.com>):

Detta är filmen som Du måste se för att förstå bakgrunden till kommunismens illdåd i världen. Den lettiske filmmakaren Edvins Snore har gjort filmen med finansiering av Europaparlamentet. Carl Bildt skrev följande om filmen på sin blogg: "Det är en lettisk regissör som berättar den kritiska berättelsen om Sovjetunionen och också fått fram alldeles nytt dokumentariskt filmmaterial om några av den sovjetiska historiens värsta grymheter. Delar av filmen är ingenting för de svaghjärtade, och bland de mer sovjetnostalgiska i Ryssland har reaktionen inte heller låtit vänta på sig. Det tog sin tid efter 1945 innan kunskap om de nazistiska koncentrations- och dödslägrens verkliga grymheter började att spridas. Denna film är kanske början på en medvetenhet om vad den sovjetiska tiden faktiskt innebar för halva Europa." Filmen är på engelska med svensk textning. Ja, det finns textning på ytterligare fjorton språk, bara att välja.

Filmen kan enkelt beställas genom att sända in 230 kronor till Contras plusgiro 85 95 89-4 (40 kronor av beloppet är porto- och expeditionsavgift, debiteras endast en gång oavsett antalet rekvirerade exemplar).

Contras utgivning

Det här numret av Contra är, även om det betecknas som nummer 2 2014, det fjärde som skickas ut till prenumeranterna i år. Vi har legat efter i utgivningsplanen och under våren lyckats ta igen ett av de två numrens eftersläpning. Denna gång har vi inte minskat den tidsmässiga eftersläpningen, men vi räknar med att under hösten kunna "springa ikapp". Väl mött till hösten!

Contras anslagstavla

hittar Du på Contras hemsida. Debatten går i vågor, ibland är den intensiv och ibland kan den falna under en vecka eller så. Det finns något tiotal stamgäster och kanske hundra tillfälliga besökare. Pröva på Du också. Gå in på <http://www.contra.nu> och klicka på "Debattera på Contra" eller "Diskutera" i balken högt uppe på sidan.

Contra på Facebook

På Contras Facebook-sida brukar vi lägga ut ett par intressanta länkar varje dag. Det finns faktiskt andra ställen än Contra där det finns läsvärt material. Gå in på Facebook och sök på Contra, om du är i Sverige dyker länken upp direkt. Om du är utomlands eller inte hittar länken av något annat skäl är den fullständiga adressen: <https://www.facebook.com/pages/Contra/128635870583878>

Vänsterns företag kontrollerar dig!

Offentlighetsprincipen är ett grundläggande inslag i Sveriges grundlag. Genom offentlighetsprincipen ska medborgarna i princip ha tillgång till det mesta av offentliga handlingar. Och till offentliga handlingar hör mycket av det som i andra länder inte betraktas som offentligt, exempelvis Din deklaration, om Du haft med Kronofogden att göra och så vidare.

Den delen av offentlighetsprincipen råkar snart på kollisionkurs med integritetsaspekter, som fått allt större betydelse i Google-världen. Det blir alltför lätt att skaffa fram integritetskränkande uppgifter om Dina medmänniskor. Den svenska politiska lösningen har varit att sätta käppar i hjulen för en modern informationshantering.

Du kan enkelt få fram inkomstuppgifter genom att ringa till Skatteverket. Skatteverket ger dock upplysning om högst fem personer per samtal. Det har sedan länge varit möjligt att köpa taxeringskalendern, som innehåller inkomstuppgifter för alla som deklarerat för en viss minsta inkomst. Kalendern är ett privat publiceringsprojekt som i sin helhet bygger på offentliga uppgifter och register.

Kvällstidningarna brukar excellera i att plocka fram inkomstuppgifter om olika kategorier som sedan slås upp på löpsedlarna. Det som ligger närmast till hands är personer i en viss kommun, ofta marknadsfört med individuella löpsedlar "De som tjänar mest i Sundsvall" (varefter tidningen innehåller listor för alla kommuner, och det kan kanske bli ett tiotal personer från just Sundsvall som kvalificerar för inkomstgränsen). Sedan kommer listorna på kändisar från skådespelarvärlden, politik och näringsliv. "Ogifta

kvinnor under 35" och annat matnyttigt för den som vill drömma om ett lämpligt ragg. Dock något som i praktiken mest utnyttjats av den organiserade brottsligheten, som den vägen fått veta var det lönar sig att göra inbrott, eller i några enstaka olyckliga fall den vägen till och med valt ut kidnappingsoffer.

Offentlig information contra integritetsskydd

Företaget Ratsit införde nätsökning av inkomstuppgifter som en tjänst för allmänheten och lanserade den stort i kampanjer både på nätet och i kollektivtrafiken som allmänhetens chans att få veta lika mycket om beslutsfattarna som beslutsfattare och journalister visste om allmänheten. Det dröjde inte länge innan ny lagstiftning gjorde Ratsits affärsidé olaglig. Men företaget har överlevt genom att sälja kreditupplysningar till företag med flera, förutsatt att du registrerar dig hos Ratsit och lovar att bara använda uppgifterna för "legitima" syften. I de flesta fall går det dessutom en kopia på en förfrågan till den omfrågade. Med uppgift om vem som ställt frågan. Om du frågar på

cg.holm@contra.nu

dina grannar får de alltså veta att du gjort det, vilket kan avhålla dig från att ställa frågan av ren nyfikenhet. Däremot kan det väl av de flesta upplevas som mer acceptabelt att ställa frågan om den som du planerar att köpa en bil av eller liknande.

En annan, än mer integritetskänslig, uppgift än inkomstuppgifterna, är uppgifter om avkunnade domar. Här har även professionella användare som journalister tidigare stött på problem. Domarna är offentliga vid den domstol där de avkunnats. Ska du få fram uppgifter om en viss person måste du alltså leta rätt på den tingsrätt där domen avkunnats (och i samband med omorganisation av många tingsrätter gäller det att veta vart olika arkiv för nedlagda tingsrätter förts). "Grävjobb" som gått ut på att leta sig igenom stora mängder personer för att eventuellt

hitta något smaskigt som en lokalpolitiker gjort sig skyldig till i sin ungdom i en annan del av landet har i praktiken varit omöjliga att genomföra. Men inte nu längre, vilket vi ska se senare i artikeln. Det gäller bara att ha en tillräckligt stor plånbok och komma överens med de "politiskt korrekta" som driver specialiserade företag i just den nischen.

Offentlighetsprincipen – snart 250 år gammal!

Den svenska offentlighetsprincipen är starkt förankrad i svensk tradition och har sina rötter i 1766 års tryckfrihetsförordning. Den österbottniske prästen Anders Chydenius var pådrivande. Tryckfrihetsförordningen kom till under frihetstiden och sågs av Riksdagen som ett redskap för att hålla kontroll på vad Kungen och Rådet (regeringen) sysslade med. Det var därför inte att förvåna att förordningen avskaffades efter Gustaf III:s statskupp 1772. Och att den kom tillbaka efter mordet på envåldshärskaren 1792. I praktiken har offentlighetsprincipen varit av begränsad betydelse direkt för allmänheten. Det är ju inte möjligt för en enskild individ att höra sig för hos hundratals institutioner varje dag för att se om det finns något som du har intresse av. Däremot har pressen sedan länge haft en systematiserad bevakning av väsentliga institutioner. En kommunalreporter med självaktning går varje dag (eller åtminstone varannan) ner till kommunalhuset och tingsrätten för att läsa diariet över skrivelser till och från kommunen respektive tingsrätten. För centrala myndigheter har det ofta funnits "stringers" som tillhandahållit liknande tjänster. En person läser dagligen inkomna JO-anmälningar och tipsar sedan mot ersättning lokaltidningar i Lidköping eller Visby för den händelse det finns något att hämta. Och mot en extra avgift kommer skrivelsen också, utan att tidningen själv behöver rekvirera den från den aktuella myndigheten.

Som nämnt är domstolarnas handlingar extra känsliga. Men rättegångar och domar är offentliga. Idag lägger många

domstolar (särskilt de som faller prejudicerande domar) själva ut viktiga domar på nätet. Men då är domarna anonymiserade. Vi får inte veta vare sig vem som var tilltalad eller vem som var brottsoffer. Dock brukar advokaternas namn finnas med.

För den som vill ha de fullständiga uppgifterna är det dock bara att ringa domstolen och be dem skicka originalet med fulla personuppgifter. Någon gång kan det hända att personuppgifterna är sekretesskyddade i domen, men det är ganska sällan. Inte så sällan har det hänt att uppgifter om adresser till den som har skyddad identitet kommer ut i offentliga domar, där domstolen misslyckats med att sekretesslägga det som borde vara sekretessbelagt.

Så får Du själv veta vad som gäller

Uppgifter om våra medmänniskors brottsliga gärningar är visserligen offentliga, men i praktiken är de förbehållna dem som kan jobba professionellt med uppgifterna. Du läser säkert ofta om olika uppmärksammade brott och undrar vem det egentligen handlar om. Ibland kan det vara braskande och säljande rubriker som lovar mer än vad de håller. ”Kändisars” misstag säljer och behöver du inte tala om vilken kändis det är (skydd för den personliga integriteten!) vidgas snabbt kretsen på vilka som är ”kändisar”. Hur många gånger har den som ”kändis” betecknade skådespelaren, idrottsmannen eller politikern vid en närmare granskning varit i stort sett okänd för en bredare allmänhet! I andra fall väljer media att inte namnge eller på annat sätt identifiera vem det handlar om. Denna metod ger snabbt upphov till spekulationer om vem den skyldige är – spekulationer som i de flesta fall är felaktiga och som kan etablera sig som ett ganska övertygande rykte i breda kretsar.

Som medborgare har du ganska begränsade möjligheter att fullt ut utnyttja de möjligheter som offentlighetsprincipen ger dig.

Så här gör etablissemangen – och dina egna möjligheter

För de etablerade finns helt andra möjligheter. Myndigheter och inte minst tidningsredaktioner, prenumererar på databaser som tillhandahåller offentliga handlingar på nätet. När ett privat företag

Offentlighetsprincipen försvann med Gustav III:s statskupp 1772. Hans sentida efterföljare vill göra principen till ett exklusivt privilegium för journalister.

satsade på att ge allmänheten tillgång till samma uppgifter som etablissemangen redan har blev det genast protester. Det handlade om företaget Lexbase, som byggde upp samma databas som tidningarna haft tillgång till sedan länge.

Nu var inte Lexbase ett helt invändningsfritt företag, så låt oss börja med det berättigade i kritiken mot Lexbase. Sajten hade byggt upp ett register över domar där adresser fanns utmärkta på kartor. För att få veta vad det egentligen handlade om måste man betala för att få tillgång till domen. Haken var bara att det var adresser. Inget sa att den som var omtalad var tilltalad eller fälld. Inte heller att vederbörande bodde kvar på den aktuella adressen. I ett flerfamiljshus med tjugo familjer i en uppgång kunde det möjligen vara frestande att kolla upp vem som var ”skurken” i den egna uppgången. Det blev snopet att sedan få veta att skurken Lundström faktiskt inte bodde kvar. I villor blev det värre. Visst bor Andersson på Villagatan 32? Och där finns det en skurk! Haken var bara att Andersson köpt villan från Pettersson för ett par år sedan (Lexbase innehöll de senaste fem årens domar)... Skurken var Pettersson, inte Andersson. Du fick inte heller veta vilket brott det var fråga om utan att betala. Du kunde gratis läsa dig till att Pettersson var en skurk (men kanske var det han som var kärende, det fick du inte veta om du inte betalade Lexbase). Men beta-

lade du för dig fick du veta att Pettersson gjort sig skyldig till fortkörning som han inte erkänt och därför hamnat i rätten. Ett utmärkt argument för Pettersson att finna sig i dåligt grundade myndighetsbeslut och erkänna strafföreläggande för brott som han inte begått. Du slipper att dras i smutsen genom att betala för det som du inte gjort dig skyldig till...

Nu har Lexbase byggt om sin hemsida. Det finns inte längre någon karta att leta på. Men du kan återigen söka på adress, namn eller personnummer. Vill du veta mer måste du betala för att få dokumenten. Men det går smidigt och leveransen är snabb. Det finns över 500 000 personer och företag i databasen (för företag gäller det tvistemål). Det finns också ett litet påpekande på hemsidan att registret omfattar allt från att ha saknat bilbältet knäppt till grövre brott... Grunduppgifterna i en dom kostar 59 kronor och för 29 kronor extra får Du domen som pdf.

Siren, Piscatus och Seppuku

Sedan över till hur de som skrek mest har det. Det var media som klagade på att Lexbase gjorde tillgängligt det som de redan hade tillgång till. Det finns redan två databaser som levererar precis det som Lexbase tillhandahöll. Nyhetsbyrån Siren är den mer anständiga av de två databaserna. Tanken är att den som betalar för sig ska få tillgång till offentliga handlingar snabbare och billigare än genom att beställa dem från den aktuella myndigheten. Handlingarna ska också vara mer sökbara än vad de är hos myndigheterna. Det är genom sådana tjänster som stora dagstidningar kunnat ”avslöja” vilka brott som begåtts av Sverigedemokrater (stort uppslaget inför valet 2006). År 2010 gjorde Dagens Nyheter samma sak, men granskade alla partier. Resultatet var att det fanns skurkar hos alla. Selektiviteten hade gett smaskande rubriker 2006. En mer seriös granskning visade att det var lite mer grått överallt 2010. Siren har ungefär 2 miljoner dokument i sin sökbara databas. Det är domar från alla domstolar, men också offentliga handlingar från en rad andra myndigheter. Klagar du på ett byggnadslov eller skriver du en klagoskrift om sophantering i din kommun vet Siren om det. Och gör det sökbart för den som betalar – vilket vanligen är tidningar. Det kan vara bra att veta att Siren delar ut ett pris till årets till ”årets

registratur”, den registrator i hela landet som visat sig vara mest tillmötesgående mot Siren. För 2013 var det Förvaltningsrätten i Stockholm. Bara som en varning för dig som har med Förvaltningsrätten i Stockholm att göra.

Författaren till dessa rader blev något förvånad när han under sent 1980-tal blev uppringd av sin dåvarande lokaltidning *Östgöten* i Linköping om en JO-anmälan som han gjort angående polisens beslagtagande av alkohol som transporterades över Ölandsbron till midsommar. Anmälan i sig var inget att skämmas över, men hur kunde *Östgöten* veta att just jag gjort en JO-anmälan avseende något som gällde en helt annan del av landet? Tidningen fick material som gav en förstasidesnyhet (”Linköpingsbo JO-anmäler”) i utbyte mot att de berättade hur de fick reda på att just jag gjort en anmälan. Svaret var att det var en ”stringer”, en person som varje dag läste JOs (och andra myndigheters) diarium och sålde uppgifterna till relevanta tidningar. Så gick det till då. Idag är det hela mer mekaniserat.

Siren är, som nämnt, det seriösa alternativet. Det mer tveksamma heter *Piscatus* och är nära kopplat till tidningen *Expo*. Du bör veta att den suspekta tidskriften *Expo* har en egen datoriserad söktjänst som har tillgång till mer än två miljoner offentliga handlingar, bland annat domar från landets alla domstolar. De har också en sökfunktion som ger användaren oanade möjligheter att snoka rätt på saker som annars skulle försvinna i en myriad av offentliga uppgifter. Men bara för den som betalar. Och som blir godkänd av *Piscatus*. Företaget är nära kopplat till tidskriften *Expo*, adressen är dock *Aftonbladets*. Styrelsen består av Robert Aschberg, Mikael Ekman, Martin Fredriksson och Christian Rennerskog. Företaget *Piscatus* (ett aktiebolag) tar in ungefär 2 miljoner kronor per år (ingen vinst, det går jämnt ut). Ende anställd är VD Mikael Ekman. Martin Fredriksson är mannen som utåt framträtt som talesman för ”Researchgruppen” (tidigare med namnet AFA Dokumentation med koppling till våldsvänstern i AFA). Researchgruppen gjorde sig tidigare i år känd för att de hackat diskussionsdatabasen Disqus och i samarbete med *Expressen* kunde publicera vilka som gjort enligt Fredriksson otrevliga inlägg på olika sajter på internet. Fredriksson själv skulle för övrigt dåligt klara en test via

sina egna databaser. Han blev visserligen frikänd för en mordbrand när McDonalds i Ryd i Linköping brändes ner (14 miljoner i sakskada). Men det finns mycket annat som han har på sig i straffregistret, exempelvis misshandel och ”olovligt innehav av farligt föremål på allmän plats” (expanderbatong som han slängt på tunnelbanespåret sedan han ertappats vid Högdalens tunnelbanestation, efter att en drabbad person ringt efter polisen). Han har en bakgrund i AFA.

Datainspektionen konstaterar att uppgifter tagits fram utan legitima skäl

Datainspektionen granskade efter anmälan från ett flertal personer Researchgruppens och Expressens metoder. Det visade sig att efter hackningen hade man tagit kredituppgifter på de personer man hittat. Upplysningarna var inhämtade från företaget Bisnode Kredit AB. Datainspektionen har fastslagit att Bisnode Kredit handlat i strid mot kreditupplagslagen genom att lämna uppgifter till en som inte haft legitimt behov av dem. 400 kredituppgifter om fysiska personer som inte var näringsidkare lämnades till Seppuku Media Ekonomisk Förening, detta bara en vecka efter att Seppuku tecknat avtal som ny kund hos Bisnode. Till legitimt behov hör att man ingått ett eller ifrågasatt ett kreditavtal. Inte att man vill skandalisera någon i pressen. Detta enligt Datainspektionens beslut. Kritiken riktar sig mot kreditupplagsföretaget, eftersom det är det som står under Datainspektionens tillsyn. Bisnode har skrivit till de personer som fått sina uppgifter felaktigt utlämnade och bett om ursäkt. De har strukit uppgifterna om att det skett en förfrågan och de har sagt upp avtalet med Seppuku. Datainspektionen gör inget mer åt saken, men det bör vara möjligt för den som drabbats att stämma Bisnode. Eftersom Bisnodes databas, www.businesscheck.se, har utgivningsbevis hos Myndigheten för radio och TV kommer en eventuell kändare att få kämpa i uppförbacke, eftersom det handlar om uppgifter som skyddas av Yttrandefrihetsgrundlagen, vars processregler gynnar den tilltalade på den kändares bekostnad.

Det är pikant att notera att *Piscatus* AB som jobbar med personuppgifter har fyra styrelseledamöter. Mikael Ekman och

Martin Fredriksson har skyddade personuppgifter. Aschberg och Rennerskog är som andra, deras uppgifter finns tillgängliga för allmänheten.

Hemmafifixarens svar på etablissemangets metoder

Lexbase kan möjligen i framtiden ge dig lika mycket information om dina medmänniskor som Expo redan sitter på och levererar till den som betalar. Det finns idag en hel del brister hos Lexbase. Vi testade en cirka en månad gammal dom mot sex vänstervåldsvverkare från Västmanlands tingsrätt. Domen fanns, men det var omöjligt att söka på flera av personerna eftersom tilltalsnamn med versaler delats upp som vore de initialer. Mia betecknades exempelvis som M I A hos Lexbase och gick därför inte att söka under namnet Mia... Det stora problemet är naturligtvis att du inte vet vem som är dömd och var vederbörande bor och därför inte vet vad du ska söka på.

Dagens Nyheter är en av kunderna hos *Piscatus*. Det har chefredaktören Peter Wolodarski själv berättat om i tidningen.

Du som inte är kund hos *Piscatus* brukar kunna hitta de smaskigaste domarna hos sajten *Flashback*. Men den är notoriskt svår att använda och har principen att namn alltid ska förses med en asterisk så att de inte blir sökbara genom Google. Dock fullt läsbara för alla som kommer in på rätt ämnesrubrik. Du kommer till exempel att hitta domarna mot M*rtin Fred*iksson, ett namn som inte går att googla på med framgång (och som inte heller dyker upp hos Lexbase för att domarna är för gamla). Vet du mer precis vad det handlar om redan från början kan du dock leta dig fram till den genom att söka hos *Flashback*. Men då får du också stå ut med att 19 av 20 inlägg på sajten är innehållslöst skräp. Och du måste läsa allt för hitta godbitarna. För den som letar efter aktuella brott och brottslingar är det enklast att söka på <http://www.flashback.org>. Rulla sedan ner till den tionde (!) huvudrubriken, ”Samhälle”. Första underrubriken heter ”Aktuella brott och kriminalfall” och den vägen brukar det vara möjligt att få veta mer detaljer. Ibland läggs själva domen ut också. Med eller utan personuppgifter. Tyvärr är som sagt 19 av 20 inlägg rent skräp, så det krävs både tid och tålamod för den som vill använda sig av *Flashback*.

Privata skolor lockar fattiga i u-länder

Andelen barn från fattiga hushåll som får utbildning har kontinuerlig ökat under flera decennier. Andelen läs- och skrivkunniga i åldrarna 15 till 24 år har ökat från 83 procent 1990 till 89 procent 2009. I dag är 90 procent av alla barn i de lägre grundskoleåldrarna inskrivna på en grundskola. En viktig förklaring till denna utveckling är den snabbt expanderande marknaden för privata skolor i utvecklingsländer. Merparten av dessa privata skolor är oregistrerade och inte godkända av myndigheterna. Skolorna tar även ut låga skolavgifter från föräldrarna.

Ett forskarlager ser detta som en positiv utveckling eftersom det ger fattiga hushåll en möjlighet att rösta med fötterna för att öka barnens möjligheter att få en bättre framtid. Kritikerna menar att utvecklingen är ett symptom på statskollaps och att offentliga skolor är underfinansierade. Offentliga skolor behövs för att planera utbildningssystemet. Att misslyckas med att planera är att planera för att misslyckas.

Frivärld är en tankesmedja, med nära kopplingar till *Timbro*, som publicerar rapporter, artiklar och essäer med fokus på internationella frågor såsom bistånd, u-ländernas utveckling, geopolitik och internationella konflikter. En av rapporterna handlar om kostnadseffektiva privata skolor i utvecklingsländer och deras bidrag till utbildningssektorn. Författaren Dr. Pauline Dixon är universitetslektor i internationell utveckling och utbildning på Newcastle University och är rådgivare till den engelskbaserade välgörenhetsorganisationen Absolute Return for Kids (ARK). Mycket av den forskning som gjorts sedan 1999 visar att många länder i Asien och Afrika har upplevt en stor expansion av privata lågkostnadsskolor.

Världsbanken har i flera rapporter slagit fast att många fattiga i u-länder har sämre tillgång till utbildning än rika. Som förslag på lösning har Världsbanken manat till tålmod. Det tar nämligen lång tid att få servicearbete, såsom utbildning, att fungera eftersom det inte bara handlar om arrangemanget kring servicen i sig, utan är även en institutionell fråga.

James Tooley är en av de forskare som undersökt hur privata lågkostnadsskolor har påverkat utbildningsförutsättningarna i u-länder. Han menar att de fattiga inte är tålmodiga. De väntar inte på att politiker ska bygga upp den offentliga sektorn som

erbjuder alla gratis skolgång. I stället rösttar fattiga föräldrar med fötterna och söker olika alternativ för sina barn. Med andra ord, de överger statliga skolor med hög lärarfrånvaro och lågt engagemang, för att i stället välja privata skolor som de uppfattar har en högre kvalitet på utbildningen.

Haryana i Indien är ett exempel där uppskattningsvis 50 procent av eleverna på grundskolenivå går i privata skolor. Frågan är inte längre om föräldrarna ska låta sina barn gå i skolan, utan vilken typ av skola barnen ska välja. Samma utveckling har skett i Lahore i Pakistan där också ungefär hälften av barnen i fattiga familjer med lägre inkomst än 1 USD per dag går i privata skolor. Detta trots att offentliga skolor är gratis. Även i Afrika rapporteras privata lågkostnadsskolor ploppa upp som svampar ur jorden.

Forskarna har identifierat två privata skoltyper; 1. registrerade privata skolor och 2. oregistrerade privata skolor. För båda skoltyperna är det vanligt med mu-

fredrik.runebert@contra.nu

tor. För registrerade skolor krävs mutor för att fortsätta vara registrerade, och för oregistrerade skolor handlar det om att betala mutor för att få vara i fred.

I de tre största slumområdena i Hyderabad, Indien, går 65 procent av barnen i oregistrerade privata skolor. I östra Delhis slumområde Shahdara är minst 66 procent av skolorna oregistrerade. Många religiösa hushåll, särskilt bland religiösa minoriteter, uppskattar dessa privata skolor eftersom de skapar en möjlighet att lätta på den diskriminering som många minoriteter utsätts för. Exempelvis upplever muslimer en sådan särbehandling i många delar av Indien.

Liknande resultat rapporteras från Afrika där exempelvis 75 procent av barnen som bor i städer i det nigerianska området Lagos går i privata skolor.

Statliga regleringar i u-länder fokuserar sällan på inputkrav som stimulerar goda prestationer. Exempel på regleringar är att en skola måste ha en skolgård på 4000 kvadratmeter och att lärarlönerna ska vara på samma nivå som för myndighetsanställda. Det sistnämnda kravet härstammar från lärarfackens löneanspråk och starka grepp om offentliga skolor. I de privata skolorna är lönerna mycket lägre. I östra Delhi utgör privatlärarnas löner per elev 40 procent av den lärarlön per elev som betalas ut i den offentliga sektorn. I privata skolor är lärarfrånvaron något högre, men i gengäld är engagemanget större. Liknande resultat uppvisas i Hyderabad.

Certifiering och lärarlöner har ingen betydelse enligt de studier som har gjorts. Däremot fungerar privata skolor bättre då de enbart förnyar anställningskontrakt för de lärare som gör ett bra jobb. De lärare som är mindre effektiva avskedas. Tidigare nämnda Tooley har visat att privata skolor i Indien, Nigeria och Ghana har generellt bättre standard såsom bättre tillgång till rent vatten, el, lärarstöd och undervisningsmaterial. Skolorna har även lägre elevantal per lärare. I Kina finns privata skolor oftast i perifera områden, där staten inte har prioriterat lokalbefolkningens utbildningsmöjligheter. Även där är faciliteterna bättre än i offentliga skolor. Men där är elevantalet per lärare likvärdigt mellan skoltyperna.

I Indien finns ytterligare argument för föräldrar att vilja sätta sina barn i privata lågavgiftsskolor. Privata skolor har nämligen i regel all utbildning på engelska till skillnad från offentliga skolor där engel-

ska undervisas som ett eget ämne. Föräldrarna tror att förutsättningarna för deras barn att få bra jobb i framtiden förbättras av att kunna så mycket engelska som möjligt. Det är en förhoppning om att via engelska språket kunna lyfta upp familjen ur fattigdom.

Skolavgifterna i de privata oregistrerade skolorna i Indien utgör i genomsnitt 4,2 procent av inkomsten för en familjeförsörjare med minimilön. I de registrerade skolorna är motsvarande genomsnitt 5,5 procent. Avgifterna betalas månadsvis. I Afrika betalas i regel skolavgifterna per termin och där utgör avgifterna 12,2-13,5 procent av minimilönen. Det finns dock stipendier och reducerade avgifter för elever som anstränger sig mycket.

Hur väl presterar då de privata skolorna jämfört med offentliga skolor? Enligt standardiserade prov lyckas eleverna i privata skolor bättre i matematik, engelska och det inhemska språket. Då har forskarna tagit hänsyn till familjebakgrund, social bakgrund och medfödda talanger. Därmed ska inga urvalsfel uppstå. Pauline Dixon drar slutsatsen att privata lågkostnadsskolor utklassar offentliga skolor, och det till en lägre lärarkostnad.

Kritikerna, som rapportförfattaren benämner förnekare, anser att utvecklingsländer måste satsa på de offentliga skolorna så att föräldrar inte tvingas sätta sina barn på privata skolor på grund av platsbrist i de offentliga skolorna. I bästa fall, menar kritikerna, kan de privata skolorna temporärt fylla gapet mellan utbud och efterfrågan på utbildningsområdet.

Keith Lewin som är chef för forskningsprogrammet CREATE på University of Sussex har uppmärksammat den snabba expansionen av privata skolor, men menar att dessa skolor främst tar emot barn från rika hushåll. Fattiga hushåll har inte råd att betala skolavgiften, vilket ökar efterfrågan på offentliga skolor. Av den anledningen vill Lewin begränsa tillväxten av privata skolor.

Oxfam, som är en global insamlingsorganisation med en svensk avdelning, har engagerat sig i den beskrivna utvecklingen och är i grunden kritisk. Organisationen erkänner dock den positiva betydelse som expansionen av privata skolor har haft för fattiga barns möjligheter att utbildas. De slår fast att det är en myt att enbart rika har gynnats av utvecklingen. Men trots det anser Oxfam att offentliga

Skolbyggnad från Tanzanias landsbygd. Foto: C G Holm.

skolor ska byggas ut. Argumentet är att privata skolors expansion är ett tecken på att statliga skolor har misslyckats. Privata skolor kan inte lösa det grundläggande problemet eftersom föräldrar måste betala för utbildningen.

Rapportförfattaren på Oxfam, Kevin Watkins, kom sedan att arbeta för UNESCOS projekt EFA (Education For All) där han fortsatte i samma anda. I en EFA-rapport skriver han att privata lågavgiftsskolor är ett symptom på att staten har misslyckats. Ansvaret för utbildning överförs till lokalsamhället, föräldrarna och privata företag. UNESCO slår också fast att det är viktigt att inse begränsningarna med fria val och fri konkurrens. Fritt val innebär inte ett positivt val, utan utgör en negativ respons på statliga skolor med dålig kvalitet.

Kritikerna menar också att problemet är att marknaden är oplanerad. Det är därför viktigare att förbättra offentliga skolor än att kanalisera skattepengar, inklusive biståndspengar, till privata skolor. En nigeriansk forskarskollega till Watkins och Lewin har uttryckt sig på följande vis: "Att misslyckas med att planera, är att planera för att misslyckas".

Andra kritiska forskare såsom Martin Woodhead menar att statliga skolor blir mer och mer gettoskolor där de fattigaste och mest marginaliserade eleverna samlas. Det har skapat en strukturell ojämlikhet i utvecklingsländerna.

Rapportförfattaren Pauline Dixon anför forskningsresultat som visar att privata skolor inte bara utnyttjas av eliten i

storstäder, utan även av fattiga hushåll. Det finns även forskning på att könsgapet minskar i privata skolor, där allt fler flickor får utbildningsmöjligheter. Dessutom anser Dixon att om kritikerna har rätt om offentliga gettoskolor, då borde lösningen vara att ge de fattigaste eleverna en väg ut ur gettot genom statlig finansiering av fattiga elever som väljer privata skolor. Lösningen är inte att satsa ännu mer resurser på statliga skolor för att skapa ett enhetligt, ej konkurrensutsatt, skolsystem. Det ironiska är att kritikerna ofta anför begränsningar i valmöjligheter för fattiga hushåll som ett argument mot privata skolor, samtidigt som de pläderar för ett enhetligt statligt skolsystem.

Forskaren Geoffrey Walford påtalar i sin tur att satsningar på bättre offentliga skolor är orealistiskt eftersom korruptionen är så utbredd. Mycket av finansieringen når aldrig skolorna. Offentliga skolor är dessutom strypta av lärarfacken som kräver höga löner utan reella motprestationer.

Ytterligare ett argument för privata skolor som tar ut skolavgifter är att privata ägare och skolavgifter skapar förutsättningar för ansvarsutkrävanden. Enligt Dixon känner föräldrar som betalar avgifter att de kan utkräva ansvar från de som tillhandahåller tjänsten. Därför har välgörenhetsorganisationen Absolute Return for Kids riktat in sina satsningar på privata skolor för att öka förutsättningarna för barn att få utbildning, och därmed möjligheter till en bättre framtid än sina föräldrar.

Danmark går i täten när det gäller att avslöja det Kalla krigets hemligheter

En dansk tegelsten (två band faktiskt) avslöjar det mesta om dansk politik under det Kalla kriget. Bland annat berättas om hur KGB skrev artiklar i dansk press, undertecknade av nu med namn avslöjade ”journalister”. När får vi se samma avslöjanden i Sverige?

Under tre år ledde professor Bent Jensen forskningen vid Center for koldkrigsforskning (Centret för forskning om Kalla kriget) i Danmark. Resultatet av arbetet publicerades i februari i år på Gyldendals forlag, *Ulve, får og vogter – Den kolde krig i Danmark 1945–1991*. Verket omfattar två volymer på sammanlagt 1505 sidor.

Det finns två äldre danska rapporter om det kalla kriget. Den ena, som gavs ut av *Dansk Institut for Internationale Studier* 2005 har kritiserats för att den inte gick tillräckligt djupt. Den nya studien har använt sig av betydligt mer fullständiga källor. Men det är nog ändå inte den sista studien i ämnet. I förordet avslöjar professor Jensen att *Forsvarsakademiet* och *Politiets Efterretningstjeneste* har nekat honom och hans medarbetare tillgång till en stor mängd hemligstämplat material. I själva verket blev det avslag på alla ansökningar. I kontrast till detta var Utrikesdepartementet och den militära underrättelsetjänsten mycket mer öppna och nekade tillång till bara några få dokument.

Mycket i den nya rapporten bygger på

material från en rad danska statliga och privata arkiv, samt en del utländska arkiv.

I det första bandet redovisas Sovjetunionens struktur och hur Sovjets militäriindustriella komplex hotade västerlandet.

Under det Kalla kriget var tre politiska vänsterpartier inblandade på den sovjetiska sidan. Danmarks Kommunistiske Parti, Socialistisk Folkeparti och Venstre-socialisterna. Alla presenteras detaljerat i band 1.

Den danska freds rörelsen från 1940-talet till 1980-talet behandlas också detaljerat, liksom sovjetiska spion-, desinforma-

Bertil Haggman
bertil.haggman@contra.nu

tions- och inflytandeoperationer.

I del 2 behandlas de försvarsåtgärder som den danska demokratin gjorde mot sovjetiska angrepp under Kalla kriget. Detta inkluderar det militära försvaret, politiken gentemot Kreml, lagstiftning och kontraspionage inklusive privata antikommunistiska aktiviteter. Det finns

tre viktiga avslutande kapitel om hur de danska socialdemokraterna ändrade sin inställning till Sovjetunionen under det kalla krigets sista år. Under de första åren var partiet anhängare av NATO. Men en stor falang inom partiet lyckades under 1980-talet övertyga danskarna om att NATO och USA var de största hoten mot världsfreden, inte Sovjetunionen. Tre kapitel behandlar varför omsvängningen skedde och de konsekvenser den hade för dansk utrikespolitik.

Det nya verket har stort dokumentärt värde. Professor Jensen nämner namn och visar på artiklar från danska media som inspirerats av och ibland skrivits av KGB. Det är en vital del av sovjetisk desinformation i ett litet västeuropeiskt land.

Efter det Kalla krigets slut har en rad journalister avslöjats som KGB närstående. Det fanns flera journalister i danska media som var KGB-kontakter eller KGB-agenter. Torsten Krogh betraktades av KGB som en ”konfidentiell kontakt”. Han publicerade en rad artiklar som var ett led i Sovjetunionens ”aktiva åtgärder”. En annan KGB-kontakt var Sven

*Professor Bent Jensen har lett ett projekt om Danmark under det Kalla kriget vid Center for koldkrigsforskning. Det har resulterat i två skrifter på tillsammans 1505 sidor under titeln *Ulve, får og vagter*.*

Delar av den danska flottan samlad i köpenhamns hamn. Foto Andreas Altenburger.

Skovmand (med tacknamnet Simon). Journalisten Jørgen Dragsdahl avslöjades redan 1997 av *EkstraBladet* som ”KGB-spion”. Informationen om Dragsdahl tillhandahölls av Oleg Gordievskij som arbetade vid den sovjetiska ambassaden i Köpenhamn och senare hoppade av och bosatte sig i Storbritannien. Den förre KGB-officeren avslöjade att KGB betraktade Dragsdahl som agent och att han fick betalt för sitt undergrävande arbete.

Enligt Gordievskij skrev Dragsdahl artiklar som bidrog till följande ”aktiva åtgärder” för KGB:

- Kampanjen mot neutronbomben
- Kampanjen mot Jimmy Carters politik för mänskliga rättigheter
- Kampanjen mot NATOs utplacering av Pershing II-robotar i Europa
- Försök att ge Väst intrycket att Sovjets hot inte var så allvarligt
- Nedrustningsförhandlingarna

Professor Jensen kallade tio år senare Dragsdahl för en KGB-agent i en tidningsartikel. Journalisten stämde Jensen för förtal och tingsrätten dömde till kärandens fördel. Men sedan Jensen överklagat domen, med hjälp av *Jyllands-Posten*, som publicerat artikeln, ändrade hovrätten domen och frikände Jensen. Dragsdahl har nu i sin tur överklagat den domen till Danmarks Högsta Domstol.

Den så kallade fotnotspolitiken innebar att en vänstermajoritet i Folketinget förde Danmark in i isolering inom NATO. Danmark var emot alla viktiga NATO-beslut i slutet av det Kalla kriget, vilket

försvagade NATO och blev en tillgång för Sovjet.

Lasse Budtz (1926–2006) var journalist och ledande socialdemokratisk politiker. Han hade stort inflytande på sitt partis utrikespolitik under tjugo år. Jensen listar alla hans kontakter under den här perioden (med namn) med GRU och KGB. De kallade honom ”sin vän”. Budtz var naturligtvis inte den ende socialdemokraten som gjorde den sovjetiska politiken accepterad i Danmark.

Många av de sovjetinspireerade artiklarna som redovisas av författaren publicerade i vänstertidningen *Information*. Många av artiklarna var översättningar av sovjetiska artiklar, eller baserade på enbart sovjetiska källor. Naturligtvis var de grovt missvisande.

Ett exempel var när *Information* 1976 publicerade en lång artikel som hävdade att NATO hade samlat information om vänsterinriktade personer i Europa. Senare kom en artikel av den sovjetiske ”journalisten” Spartak Beglov om den så kallade ”Prometheus-planen” från NATO, baserad på sovjetiska desinformationsdokument. Andra artiklar i samma tidning spridde den amerikanske KGB-agenten Philip Agees påståenden.

1979 publicerade tidningen en artikel som spred desinformation om ett förfalskat NATO-dokument som hävdade att USA stödde terrorister.

En sovjetisk generalstabsofficer, N. Tchervov gavs 1984 mycket utrymme i *Information* för att sprida tesen att USA

och NATO var stora hot mot freden.

Listan är lång och det är viktigt att notera att både de danska socialdemokraterna, kommunisterna och alla ledande medlemmar i andra socialistiska partier stödde den sovjetiska tanken på en kärnvapenfri zon i Skandinavien.

Ulve, får og vogter är imponerande och borde finnas i alla vetenskapliga bibliotek inte bara i Skandinavien. Det är ett viktigt dokument om hur vänsterpolitiker och intellektuella i Danmark under perioden 1945–1991 öppet stödde Sovjetunionens politik. Det är beklagligt att Jensen inte fått ta del av material från *Politiets Efterretningstjeneste*. Men trots detta är Jensens rapport den bästa av de tre rapporterna om Danmark under det Kalla kriget.

En av de förtjänstfulla sakerna i boken är en utmärkt översikt över anti-kommunistiska organisationer i Danmark (58 sidor lång). Den redogörelsen behandlar både den tidigare perioden (Det Uderigspolitiske Selskab och Atlantersammenslutningen) och de senare organisationerna som Frihed og Folkestyre, Demokratisk Alliance och Selskabet till Værn for Dansk Folkestyre.

Tyskland och Danmark har släppt mycket detaljer om sin Kalla krigshistoria. Professor Jensen kan bara gratuleras till sitt arbete. Det är bara att hoppas att liknande forskningsinsatser kan göras i Sverige, Norge och Finland och det av forskare lika kapabla som Jensen.

Professionell attack mot amerikanska elförsörjningen

Troliga terrorister angrep en amerikansk transformatorstation. Militära experter menar att det kan ha varit en provattack, i media dold av att den gjordes natten efter terrorattacken mot Boston Marathon. Ett par dussin utslagna transformatorer kan få hela det amerikanska elnätet att gå ner.

Den 16 april 2013 attackerade en terroristgrupp en kraftanläggning utanför San José i Kalifornien. Det var en rent militär operation som syftade till att slå ut en del av USAs kraftsystem. Attacken skedde dagen efter terrordådet vid Boston Marathon, så saken uppmärksammades inte stort i USA – ännu mindre utomlands. Operationen började klockan 00:58 på natten då angriparna skar av underjordisk fiberoptik i en kulvert, något som slog ut det lokala telefonnätet. Åtta minuter senare skars annan fiberoptik av i närheten och internet bröts och därmed säkerhetssystemen. Klockan 01:31 började angriparna att skjuta mot transformatorerna och kylanläggningen. Beskjutningen pågick till 01:50 – enligt bevakningskameror på platsen. Polisen kom till platsen klockan 01:51, men då var angriparna försvunna. Polisen såg ingenting och lämnade platsen. Sjutton transformatorer tillhöriga energibolaget Pacific Gas & Electric vid Metcalf sydost om San José förstördes, och det tog inemot en månad att reparera skadorna. Det finns inget spår efter angriparna än idag.

John Wellinghoff, som var ordförande för Federal Energy Regulatory Commission (en motsvarighet till Svenska Kraftnät), betecknade händelsen som ”den allvarligaste incidenten som det amerikanska kraftnätet någonsin utsatts för”. Wellinghoff flög personligen till San José åtföljd av expertis från Joint Warfare Analysis Center i Dahlgren, Virginia. Slutsatsen var att det var fråga om en professionell operation. Man uppskattar att mellan två och sex personer deltog. De var uppenbarligen välutbildade i teknik för att undvika upptäckt. De tomma hylsorna saknade fingeravtryck. De visste precis

var de skulle skjuta för att skada transformatorerna maximalt och lämpliga skottpositioner hade markerats i förväg. Det förhållandet att angriparna kunde ta sig undan utan att upptäckas indikerar att de hade ett väl fungerande underrättelsenät. Anläggningen slogs ut och elektriciteten måste transmittas en annan väg för att försörja Silicon Valley. Reparationerna kostade 15,4 miljoner dollar.

FBI förklarade omgående att det inte var någon terroristattack. Medan en grupp senatorer och Representanthusledamöter från bägge partierna förklarade att försvaret av USAs kraftförsörjning är en fråga av högsta prioritet.

Det finns visserligen 100 000 transformatorer av olika storlek i nätet, men förstörelse av mindre än två dussin stora nyckeltransformatorer skulle medföra en katastrofal mörkläggnings av delar av USA. Transformatorer i den storleksordningen väger hundratals ton och transporteras med specialutrustning. Transformatorerna tillverkas vanligen i Korea, men även om de tillverkas i USA tar det en månad eller mer att tillverka en stor transformator.

Var det märkliga angreppet på transformatorstationen utanför San José ett övningsangrepp från terrorister, en test för att se hur mycket skada de skulle kunna ställa till med vid ett samlat angrepp mot

flera anläggningar?

Amerikas elförsörjning skulle också slås ut av en elektromagnetisk puls (EMP). En sådan kan skapas genom en kärnexplosion i atmosfären. En bomb som exploderar mitt över USA skulle slå ut elförsörjningen i hela USA med undantag för Alaska och Hawaii. Det har militären varit medveten om sedan decennier. Studier som gjorts visar att industrin efter en sådan attack bara skulle klara av att försörja 30 av USAs 300 miljoner invånare. Om USA skulle drabbas av en EMP-attack nu skulle belysningen slockna, många bilar slås ut och samtliga bensinpumpar skulle upphöra att fungera. Mobiltelefonsystemen skulle fungera, men inte datorer och surfplattor. Men vad skulle vi med mobiltelefonerna till när näten som de ringer via skulle ha slagits ut?

Liknande skador skulle för övrigt kunna uppstå efter ett stort solutbrott – ett utbrott som beräknas drabba jorden med ett mellanrum på 150 till 300 år. Jorden har inte drabbats av något storskaligt solutbrott sedan elektriciteten blev allmänt använd. Men mindre utbrott har slagit ut kommunikationer och elnät i begränsad omfattning. Sommaren 2013 inträffade ett stort utbrott – men pulsen gick i en annan riktning och missade jorden. ☞

Sjutton transformatorer nära Silicon Valley kunde angripas med automatvapen på utvalda platser utanför stängslet. Förövarna siktade mot kylanläggningens oljebehållare. Innan hade de kapat kommunikationerna (tele och internet) i närbelägna kulvertar.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Misshandel av elev som åt fläskkött

I en skola i Finspång misshandlades en elev som ätit fläskkött i skolmatsalen. Han drabbades av tandskador och blev rädd för att gå till skolan, sedan han och hans familj utsatts för hot.

Thorwaldsson ville avskaffa sjukersättningen

LO-ordföranden Karl-Petter Thorwaldssons lösning på budgetunderskottet var 1994 att slopa förtidspensionerna – dagens sjukersättning. (TV4 – nyhetsprogram den 10 juli 1994)

LO-ordföranden Karl-Petter Thorwaldsson var i början av 1990-talet ordförande för SSU. Han framträdde i TV4s nyhetsprogram den 10 juli 1994 och föreslog att förtidspensionerna (dagens sjukersättning) skulle avskaffas. Vid den tidpunkten var det endast nuvarande Vänsterpartiet och Folkpartiet, som reagerade på Thorwaldssons uttalande, genom att understryka att de kommer inte att medverka till att enbart förtidspensionärerna

skall betala budgetunderskottet genom indragning av förtidspensionerna.

Hur röstar Sverigedemokraterna?

Ibland får vi från en del av oppositionen (S) höra att Sverigedemokraterna röstar mest med regeringen (cirka 90 procent). Den uppfattningen har inte Sverigedemokraterna själva. På det sätt de räknar har de röstat med regeringen i 54 procent av de omröstningar som genomförts. Vilket ska jämföras med 49 procent för socialdemokraterna, 48 procent för Miljöpartiet och 30 procent för Vänsterpartiet.

Sop-Gestapo

För några år sedan anlätades pensionerade poliser för att bevaka miljöstationer, så att inget otillåtet skräp lades där. Bland annat åtalades en äldre kvinna för att hon lämnat en stekpanna på en miljöstation. De nitiska före detta poliserna fotograferade flitigt och letade gärna efter adresslappar för att komma åt ”syndarna”. Så är det inte längre idag. Allmänhetens protester mot Sop-Gestapo blev för hårda. Men de som ville bredda övervakningen av allmänheten ger sig inte. I Malmö har man infört sopsortering på så sätt att olika sorters sopor ska läggas i olika färgade påsar. Det är dock samma sopbil som tömmer alla påsarna. Men 26 000 soptunnor

i villaområden har försetts med en chip som avläses av sopbilarna vid tömningen. Häremsistens skickade det ansvariga företaget VA Syd ut ett brev med bland annat följande innehåll: ”Vi har noterat att du de senaste fyra tömningarna inte har haft något matavfall i ditt matavfallskärl. I Malmö och Burlöv har kommunerna fattat beslut om obligatorisk matavfallsinsamling. Det innebär att alla hushåll ska sortera sitt matavfall”. Storebror ser Dig!

(Sydsvenska Dagbladet)

Vänsterpartiets vänner

Vänsterpartiet fick tyvärr behålla sin plats i EU-parlamentet. Där tillhör partiet gruppen GUE/NGL, en samlingsplats för övervintrade kommunister. Letten Alfred Rubiks började sin politiska karriär i Sovjetiska Kommunistpartiets lettlandska avdelning. Han var medlem i politbyrå och har avtjänat fängelsestraff för att ha deltagit i ett misslyckat kupp försök. Tyskan Gabi Zimmer inledde sin politiska karriär i Erich Honeckers Socialistiska Enhetsparti, den östtyska diktaturens statsbärande parti. De grekiska V-vännerna omfattar Kommunistpartiet KKE, som har hammaren och skäran i sin partisymbol. Ett annat grekiskt parti som är med i GUE/NGL är koalitionen Syriza, som bland annat omfattar ett maoistiskt parti, KOE.

Bostadsbristens orsaker

Boverket har i en färsk rapport konstaterat att bostadsbristen i första hand beror på att det existerande bostadsbeståndet utnyttjas dåligt. Skattesystemet gynnar dem som bor kvar i (onödigt stora) bostäder, eftersom det blir höga skatter för den som flyttar, men låga skatter för den som bor kvar. Nybyggnation är intressant, men det handlar om mindre än en procent av bostadsbeståndet. Ska man lösa bostadsbristen måste existerande bostäder utnyttjas bättre.

Boverkets synpunkter strider mot den linje som drivs av samtliga riksdagspartier, men stämmer väl överens med Contras analys av bostadsmarknaden, exempelvis i nummer 6 2012.

Bättre för arbetslösa, sjuka och pensionärer

Sett över en tjuugoårsperiod har arbetslösa, sjuka och pensionärer fått cirka 20

procents höjd levnadsstandard (inkomstökning justerad för inflationen). De förvärvsarbete har ökat inkomsten med 60 procent. Under den första femårsperioden var skillnaden mellan de som arbetade och de som inte arbetade liten och tillväxten var jämnstor för de arbetande och icke-arbetande. I många fall var skillnaden i inkomstnivå minimal mellan den som arbetade och den som inte arbetade. Det var faktiskt Göran Perssons S-regering som började ge möjlighet för de arbetande att tjäna en slant på sitt arbete. Och den utvecklingen har fortsatt under Alliansregeringen. Det var 2002 som de arbetslösa, sjukskrivna och pensionärerna nådde 20 procents tillväxt sedan 1995. Sedan dess har siffran legat kvar på 20 procent under tre mandatperioder. Utvecklingen för de arbetande nådde 20 procent 2001 och har sedan fortsatt uppåt, till inte så liten del tack vare jobbskatteavdragen. Under 1970- och 1980-talen var det knappast någon reallöneutveckling alls. Varken för arbetande eller icke-arbetande.

Den politiska korrekthetens triumfer över biologin

Förvaltningsrätten i Stockholm kritiserar Skatteverket för att den registrerat Warren Kunce som mor till sitt eget barn. Kunce har på vanligt biologiskt sätt fött en dotter, men hon (han?) har juridiskt bytt kön från kvinna till man. Skatteverket tyckte att den som fött barn är mor till barnet. Men får alltså smisk på fingrarna av Förvaltningsrätten som hävdar att registreringen var oförenlig med rätten till privatliv!!! Domstolen konstaterar att "avsaknad av en uttrycklig reglering och den rättsosäkerhet detta resulterar i ska i den mån det är möjligt inte drabba den enskilde". Det är ju annars precis vad det gör när den stackars flickan inte får någon mor.

(Dagens Juridik)

Zigenare eller romer

Av någon anledning talas det idag om "romer" istället för "zigenare". Den officiella förklaringen är att zigenarna/romerna själva kallar sig romer. Enligt samstämmiga uppgifter är ordet "rom" romani för "människa". Om man till människor bara vill räkna zigenare/romer skulle det ju i praktiken innebära att vi som inte är zigenare/romer exkluderas från den mänskliga gemenskapen. Zige-

narna själva tycks inte heller ha något emot beteckningen zigenare, åtminstone inte ordföranden i Romska ungdomsförbundet Erland Kalderas som själv i ett inlägg i Sveriges Radio sagt att det är helt OK att använda beteckningen zigenare. Så gör även regeringen när man nyligen beslutade att tillsätta en kommission mot antiziganism.

Skatterna går i taket

Jobbskatteavdrag. ROT-avdrag, RUT-avdrag. Avskaffad fastighetsskatt (näja). Man skulle kunna tro att skatterna har minskat rejält. Och skatternas andel av BNP har minskat. Beroende på att BNP ökat. Men skatteintäkterna fortsätter raskt uppåt. Inte de statliga skatterna, men väl de kommunala. Dagens Samhälle (en tidning som ägs av Sveriges Kommuner och Landsting, SKL) redovisar kommunernas löpande skatteintäkter under Alliansens regeringstid. De kommunala skatteintäkterna har ökat från 454 miljarder kronor 2006 till 618 miljarder i prognostiserade intäkter för 2014. Välfärden, de frågor som sköts av kommuner och landsting, har fått mer pengar än någonsin. Ökningen är hela 36 procent, av vilket inflationen svarar för 13 procent. Den reala ökningen är 23 procent.

Det är ganska få kommuner som höjt skattesatsen. Däremot har man låtit den ligga stilla trots att medborgarnas inkomster, och därmed skatteintäkterna, har ökat. Det borde ha varit möjligt att sänka skattesatserna. Särskilt som lönerna ökar snabbare än inflationen och kommunernas skatteintäkter är kopplade till lönerna, men bara 70 procent av kostnaderna består av löner. Detta innebär att kommunerna automatiskt klarar av en real kostnadsstegring på 0,7 procent per år på de inköpta tjänsterna.

Allt sämre på Koppargården

Efter en mediakampanj med Sveriges Television och Dagens Nyheter i maskopi bibringades allmänheten uppfattningen att den av företaget Carema (numera Vardaga) drivna Koppargården i Räcksta utanför Stockholm var en skandal. Det var där man vägde blöjorna. Vi har tidigare i Contra berättat att det tillhör standard för nya patienter på äldreboenden att väga blöjor de första dagarna, detta för att storleken ska avpassas till behovet. Så små som möjligt för att de ska vara smidiga

och bekväma, samtidigt tillräckligt stora för att de ska fungera för avsett ändamål. Vägningen rekommenderas av tillverkaren och används på alla välsköta kommunala och privata vårdhem där det förekommer vuxenblöjor.

Under den värsta mediastormen fattade kommunen beslutet att ta över anläggningen i egen regi, trots att Carema anlitas just för att få ordning på en av de sämst fungerande anläggningarna i Stockholms stads regi. Det hade gått trögt, men Carema verkade sakta men säkert vrida skutan åt rätt håll. Inte så när kommunen tog tillbaka driften.

Nu har brukarundersökningen på Koppargården för 2013 kommit. Det år som var det första som sköttes i kommunal regi. Det är sämre på de flesta punkter när de boende själva får säga sin mening. Bara hälften har nu möjlighet att säga ifrån om när de vill få hjälp med att gå upp respektive lägga sig, jämfört med 74 procent på morgonen och 78 procent på kvällen för Carema. 25 procent kan påverka sin vardag under kommunens hägn mot 53 procent under Carema. 65 procent känner sig trygga i sitt boende, jämfört med 82 procent under Carema. 39 procent är nöjda med de aktiviteter som erbjuds, jämfört med 58 procent. Och 35 procent tycker att kommunen tar hand om klagomål på rätt sätt, jämfört med 57 procent under Carema. Fler tycker att maten smakar sämre och den övergripande nöjdhetsfaktorn är 59 procent, den lägsta siffran i hela Stockholm.

Det är Koppargården som i mycket varit styrande för hela debatten om privat sektor i vården. Erfarenheterna talar entydigt för det privata alternativet (siffrorna har vi hämtat från Vårdförbundets tidning *Vårdfokus*).

Vad gör polisen i Malmö?

I Malmö finns det 140 463 bilar registrerade. Hela 14 137 av dessa ägs av tio personer, så kallade målvakter (vanligen socialt utslagna som redan har miljonkulder och struntar i det mesta, bara de får pengar till en sil eller ett helrör för dagen). Målvakterna brukar också köpa gamla bilar som de ställer av och då får skatteåterbäring. Användarna är personer som vill slippa p-böter, skatt och försäkringar. Massor med oförsäkrade skrotbilar kör omkring på Malmös gator!

(Sydsvenska Dagbladet)

UTLANDS-NYTT

”Det var min mest pinsamma dag”

Den norske FN-diplomaten Morten Westland uttalar sig om när Barack Obama fick Nobels fredspris 2009. Obamas egen administration uppfattade priset som en ”beskäftig utmärkelse” som andades ”underdånigt smicker”.

Intoleransen sprider sig också till näringslivet

Nu är det inte politiskt korrekt att vara anhängare av åsikten att ett äktenskap är till för man och kvinna och enbart det. Trots att det i privatlivet är en självklarhet för mer än 99 procent av befolkningen.

Intoleransen mot de med en avvikande uppfattning breder ut sig. Brendan Elch utsågs till VD i det välkända IT-företaget Mozilla (många av våra läsare använder säkert deras produkt Firefox). Elch har uttryckt just den åsikt om äktenskapet som vi nämnde härövan, vilket resulterat i att tre av styrelseledamöterna i Mozilla avgick i protest och Elch själv fick sparken efter bara tio dagar som VD. Elch hade 2008 donerat 1.000 dollar till kampanjen ProtectMarriage.com, som drivit fram en folkomröstning för en kalifornisk lag mot enkönade äktenskap. En uppenbarligen hycklande styrelseordförande för Mozilla, Mitchell Baker, hävdade att Mozilla var anhängare av både ”jämlighet och yttrandefrihet”. Yttrandefrihet om man yttrar ”rätt” åsikter vill säga.

(Computer Sweden)

Ingen yttrandefrihet på amerikanska universitet

I USA håller prominenta personer ”Commencement addresses” för avgående studenter vid college och universitet. Det brukar vara många minnesvärda tal framförda av landets främsta intellektuella. Bra betalt brukar talarna också få. I år ser det dock annorlunda. Vänstermobbar har tvingat bort många som inte är politiskt korrekta. Det gäller USAs förra utrikesminister Condoleezza Rice, förra holländska parlamentsledamoten Ayaan Hirsi Ali och internationella valutafondens chef Christine Lagarde.

Sea Shepherds är pirater

En amerikansk domstol har fastslagit att Sea Shepherds, en värre variant av Greenpeace, som grundats av avhoppare från Greenpeace, är pirater. Sea Shepherds har jagat japanska valfångstbåtar, rammat dem, kastat syra mot dem och använt metallförstärkta rep för att skada propellrar och roder. Man avfyrar rökbomber och riktar laserpekare mot fartygen. Om du gör det är du utan tvekan en pirat säger domare Alex Kozinski *(MiljöAktuellt)*

De fattiga blir rikare

Du har säkert läst att de fattiga blir fattigare och de rika blir rikare i USA. Så är det inte. Newsmax Magazine redovisar vad som hänt med inkomsterna i olika inkomstklasser under två tioårsperioder, dels 1987–1996, dels 1996–2005. Bakom siffrorna ligger professor Richard Burkhauser vid Cornell-universitetet.

Under den första perioden ökade de fattigas inkomster med 81 procent. Under den andra tioårsperioden ökade inkomstökningen till hela 109 procent. För medelklassen ser det inte lika bra ut, men det är dock ganska skapligt. Den första perioden ökade inkomsterna med 9 procent, den andra med 26 procent. För rika minskade inkomsterna under den första perioden med två procent, men ökade under den andra perioden med nio procent, långt under siffrorna för de fattiga och medelklassen. För de superrika (den rikaste procenten) minskade inkomsterna med 24 respektive 23 procent, med de ”överrika” (de rikaste 0,01 procenten) tappade inkomster på 65 procent mellan 1996–2005.

Förgröning – inte ökenspridning

I slutet av 1970-talet började naturgeografiforskaren professor Ulf Helldén i Lund att undersöka ökenspridningen. Det talades då mycket om ökenspridning och det visades skräckbilder från Sahel, området strax söder om Sahara. Helldén tyckte att det var häftigt att sätta tänderna i denna fråga med hjälp av den senaste tekniken, satellitbilder. Han och hans doktorander ägnade mycket tid åt satellitbilderna

och de reste till olika afrikanska länder för att på plats se vad som hände. Helldéns resultat förbluffade honom själv. Han kunde inte hitta något stöd för påståendena om ökenspridning. Det var ett faktum att skördarna gått ner, det fanns svält i många länder. Orsaken till detta var torka. Så långt stämde allt med alarmisternas teorier. Vad som hände sedan gjorde det däremot inte. Torkan pågick under ungefär trettio år, men sedan började det regna igen. Torrperioden nådde sin kulmen omkring 1982, sedan har det vänt och blivit grönnare. Det är inte bara regnet som vänt situationen till det bättre. Bidragit har bevattningsanläggningar och val av bättre grödor gjort. Dessutom har många bönder flyttat in till städerna, vilket minskat trycket på jordbruksmarken. Ökenspridningen är en myt. Vad vi upplever nu är förgröning. *(Fokus)*

Dödsdömd för konvertering

I förra numret av Contra berättade vi om dödsdomen mot pastor Youcef Ndarkhani i Iran. Han dömdes för att ha konverterat till kristendomen, medan han själv menar att han var kristen som barn (vilket är tillåtet i Iran). Ndarkhani släpptes senare. Ett liknande öde har drabbat Meriam Ibrahim i Sudan. Hon dömdes till 100 piskrapp och döden genom hängning för att hon konverterat till islam. Även hon förnekar att hon någonsin varit muslim. Hon växte upp med sin kristna mor, men den frånvarande fadern var muslim, vilket räckte för fällande dom för konvertering. Hon födde en dotter i fångelset och skulle enligt den ”liberala” sudanesiska lagen få sköta om sin dotter i två år innan dödsdomen verkställdes. Nu verkar det gå bättre och hon kommer troligen att frigges. Delvis säkert för att hennes make är amerikansk medborgare, vilket gjort att USA utövat extra starka påtryckningar på Sudan.

Thomas Piketty

heter vänsterns nya favorit. Han är ekonom och fransman och har skrivit en bok som avgudas i vänsterkretsar, *Le capitale au XXIème siècle* (Kapitalet under tjugoförsta århundradet). Piketty har hävdat att den ekonomiska utvecklingen leder till ökad ojämlikhet och större inkomstskillnader och följderna av den slutsatsen är krav på drakoniska åtgärder på bland annat skatteområdet.

Äntligen hittade vänstern en ekonom som inte trodde på marknadsekonomin. Anledningen till detta tycks vara att Piketty har en ganska fri syn på sanningen. Brittiska *Financial Times* konstaterar att det finns många fel i hans excel-ark och att en del uppgifter inte kan härledas alls.

Piketty ger sken av att ha gjort ett grundligt arbete, eftersom han sammanställt statistik om inkomst- och förmögenhetsutveckling under de senaste 200 åren. Både för USA och Europa. Men i hans excel-ark har det smugit in sig ett flertal datafel, liksom en del felaktiga formler. En del fakta har också plockats in utan källhänvisning, uppenbarligen för att underlätta för Piketty att belägga sin tes.

Piketty påstår att ojämlikheten ökat i Europa efter 1970. Sedan FT rensat bort fel i Pikettys sammanställning gick det inte längre att dra några sådana slutsatser. Piketty har fått besöka Vita Husets grupp för ekonomiska rådgivare och har naturligtvis fått lovord av vänsterekonomer som Paul Krugman.

Svensk meteorolog uppmärksammas i världen – men inte i Sverige

Meteorologen Lennart Bengtsson skrev nyligen ett öppet brev och förklarade varför han lämnade *Global Warming Policy Foundation*. Saken väckte stor uppmärksamhet internationellt, men inte i Bengtssons hemland. Bengtsson förklarade i sitt

avskedsbrev till GWPF att han blivit utsatt för ett ”sådant enormt gruppträck” att situationen ”blivit så gott som outhärdlig”. Klimatalarmister har sett GWPF som en ”förnekareorganisation”, det vill säga en organisation som kritiserar den förhärskande dogmen att det pågår en allvarlig klimatförsämring. Bengtsson hade föreslagits att bli styrelseledamot i GWPF, vilket föranledde en av hans kollegor att be att få sitt namn struket ur en gemensam vetenskaplig artikel. Bengtsson utsattes för påtryckningar så att han såg sin personliga säkerhet hotad. ”Grunden till misshälligheterna med ett antal andra klimatforskare är att jag har en dynamisk och mer positiv framtidssyn och menar att klimatfrågan har kraftigt överdrivits i debatten och därvid fått uppenbara religiösa övertoner. Jag är... djupt bekymrad över klimatvetenskapens integritet och över den attityd till extrema åsikter som vi senast såg i DN Debatt i lördags” [10 maj 2014]. Denna form av politisk 'Radikalhandling' var på modet under 1930-talet i flera europeiska länder och ledde till den katatsrof som även dagens svenska skola känner till”. (*Klimatupplysningen*)

”Extremhöger” stöder Putin

Det som i andra media brukar kallas ”extremhöger” (men som vi i Contra brukar ha svårt att räkna till högern) har under senare tid hjälpt oss att se det stora avståndet till den riktiga högern. Alltfler av de här organisationerna – och deras ledande företrädare – uttalar sitt stöd för

den militärt expansive Vladimir Putin. Inte bara att man backar upp Putins erövring av Krimhalvön. Man stödjer angreppen på östra Ukraina.

På Krim deltog ”valobservatörer” från Nationella Fronten i Frankrike, Vlaams Belang från Belgien och Ataka från Bulgarien. Ingen hittade något att klaga på trots avsaknad av röstlängder och fria media, liksom förekomsten av ryska soldater som övervakade mycket av det som skedde. Till Putin-kramarna hör även det grekiska partiet Gyllene Gryning och det ungerska Jobbik. Liksom det till moderpartiet kritiska sverigedemokratiska ungdomsförbundet SDU. Även holländska och österrikiska frihetspartierna har backat upp Putin. Och Putin tar tacksamt emot stödet.

I Putins version är det nazister och fascister som tagit över Ukraina. Hänvisning sker till organisationen ”Högra sektorn”. En grupp som deltog i demonstrationerna på Majdan-torget och där uppenbarligen gjorde en förtjänstfull insats. Högra sektorn har dock aldrig varit invald i någon beslutande församling i Ukraina och deras kandidat Dmytro Jarosh fick 0,7 procent av rösterna i vårens presidentval i Ukraina. Något bättre gick det för Svoboda (Frihet) vars kandidat Oleh Tyahnybok fick 1,2 procent av rösterna i presidentvalet. Summa 1,9 procent för de partier som med rätt eller orätt beskyllts för att vara ”fascister”.

Nordkoreansk avhoppare

Yeonmi Park, nordkoreansk avhoppare, har framträtt på den australiensiska TV-kanalen SBS och berättat om sitt liv. Under de första femton åren av sitt liv trodde hon att Kim Jong-il var en gud, eftersom hon aldrig hade möjlighet att höra något annat. Men visst, hon upplevde också det helvete som det var att leva i Nordkorea. Ständiga strömavbrott. Inga allmänna kommunikationer att tala om, skulle man till något ställe fick man gå. Hon trodde att Kim Jong-il kunde läsa hennes tankar och måste därför vara försiktig. Och hon märkte att då och då försvann någon i hennes omgivning utan att sedan höras av. En klasskamrats mamma avrätades offentligt – obligatorisk närvaro för Yeonmi. Pappa hade ett statligt jobb, men han gjorde ett misstag och fick tre års fängelse. I och med betraktades även Yeonmi som skyldig.

(*dailylife.com.au*)

Kommunistisk skamfläck mitt i Stockholm

Mitt i centrala Stockholm, på en bakgata visserligen, men bara några hundra meter från Hötorget ligger en skamfläck i Stockholms krogvärld. Krogen KGB. Där KGB ska uttydas Komitet Gosudarstvennoj Bezopasnosti. Stället skulle kunna fungera som kvarterskrog, om det inte vore för att det ligger där det inte bor några människor, längs horgatan Malmskillnadsgatan.

Redan utanför möts man av hammaren och skäran och inne på krogen finns diverse sovjetkommunistiska dekorationer. Affischer, fanor och inte minst en gigantisk Leninbyst i källarplanet en trappa ned. Det hela är uppbyggt på temat Sovjetnostalgi.

Det går att få rödbetsoppa och en del andra rätter med ryskt stuk. Men mest är KGB en pub som satsar på öl. Men bara ett enda ryskt öl, det av Carlsberg ägda ölmärket Baltika.

Bolaget bakom heter Krogfront AB. Det är registrerat 1995 och omsätter cirka 5 miljoner om året. Genom åren har det ackumulerats en stor förlust, så bolaget

cg.holm@contra.nu

räddas med ett villkorat aktieägartillskott på 700.000 kronor.

VD för Krogfront var Frida Hagdahl, men hon avled i cancer den 8 mars i år. Styrelseordförande är Fredde Lindberg. Fredde Lindberg var utöver engagemanget i KGB styrelseledamot i konkursade Ankar Haket AB, vars konkursbo har adress c/o KGB. Frida Hagdahl var också styrelseledamot i Ankar Haket. Suppleant är Jonas Bergström (nej, det är inte prinsessan Madeleines föredetting, utan en yngre namne). Förutom Fredde är Hokan Pettersson (också han styrelseledamot i konkursade Ankar Haket) engagerad i KGBs verksamhet.

Det fanns en krog som hette Anti-Sovjetskaja i Moskva. Det var nu inte ett så politiskt namnval, den låg tvärs över gatan från Hotel Sovjetskaja på Lenigrad Prospect i Moskva och kallades i folkmun Anti-Sovjetskaja som ett skämt

Det finns tyckligtvis ingen Gestapo-restaurang i Stockholm. Men dessvärre finns det en restaurang som kallar sig KGB.

redan under kommunisttiden. När ägaren 2009 ändrade krogens entréskylt råkade han ut för rena förföljelsen av sovjetnostalgiker, bland annat en organisation för före detta lägervakter i Gulag.

Det är beklämmande att det i Stockholm finns en krog som försöker använda en av mänsklighetens mörkaste kapitel som en

kommersiell gimmick. När en krogägare år 2000 försökte anspela på ett nazi-tema i restaurangen Jail i Taipei dröjde det inte många veckor innan hela konceptet havererade och inredningen revs ut. I Stockholm tycks ett motsvarande tema kunna överleva år efter år.

Toalettdekoren kan göra vilken besökare som helst spysfärdig.

Nya avslöjanden om världens värsta diktatur i FN-rapport

FN har – hur osannolikt det än kan låta – inrättat en kommission för att granska brotten mot mänskliga rättigheter i Nordkorea. Än mer osannolikt är att diktaturkramarnas särskilda forum inom FN, Rådet för mänskliga rättigheter, enhälligt antog förslaget om inrättandet av den särskilda kommissionen för granskning av Nordkorea. Till rådets 47 medlemmar hör bland annat Saudiarabien, Kina, Burkina Faso, Kuba, Ryssland och Venezuela, för att nämna några av de ruggigare exemplen på vilka som internationellt anses företräda mänskliga rättigheter.

Brott mot mänskligheten – ansvarig den nordkoreanska statsledningen

Tidigare i år släppte kommissionen en rapport på 372 sidor. Där redovisades situationen i Nordkorea när det gäller grundläggande mänskliga rättigheter som rätten till mat, förhållandena i fångläger, tortyr, godtyckliga gripanden, diskriminering, yttrandefrihet och frihet att röra sig inom och utom landet. Rapporten konstaterar att Nordkorea bryter mot de mänskliga rättigheterna på samtliga dessa områden.

Med tanke på brottens allvar är slutsatsen att nordkoreanska ledare gör sig skyldiga till brott mot mänskligheten. Man pekar särskilt på den politiskt skapade svältkatastrofen under 19900-talet. Den var ett brott mot den mänskliga rättigheten att få tillgång till mat. Allvaret i situationen innebär att Nordkorea enligt rapporten saknar någon motsvarighet alls i omvärlden av idag. ”Nordkorea kan karaktäriseras som en totalitär stat, som inte enbart slår vakt om en liten grupps auktoritära kontroll över makten, utan också försöker dominera varje aspekt av de egna medborgarnas liv”. Nordkorea

har vägrat att samarbeta med kommissionen, men kommissionen har genomfört förhör med över 300 personer som i form av avhoppare eller liknande haft särskilda kunskaper om Nordkorea. Bara 80 av vittnena kunde framträda öppet, resten krävde anonymitet som skydd för attacker på den egna personen eller mot släktingar som fanns kvar i Nordkorea.

Kina skickar tillbaka flyktingar till tortyr

Inte heller Kina samarbetade med kommissionen, som ville undersöka uppgifterna om att landet sände tillbaka flyktingar som tagit sig över gränsen mellan Nordkorea och Kina. De flesta flyktingar som tar sig ut ur Nordkorea gör det vägen via Kina, men de måste klara den långa vägen genom Kina utan att bli upptäckta. Den som ertappas som koreansk flykting i Kina blir tillbakaskickad. Konsekvensen blir förföljelser, tortyr och fängelse. Kvinnor som är med barn tvingas till abort och det är inte ovanligt att barn som

geza.molnar@contra.nu

föds av tillbakaskickade kvinnor dödas. Staten ser inte nådigt på den korean som haft sexuella kontakter med kineser. Kinas politik att repatriera flyktingar står i strid mot de internationella åtagande Kina har gjort och är i sig ett brott mot de mänskliga rättigheterna.

Den nordkoreanska staten kontrollerar medborgarna från vaggan till graven. Staten har informationsmonopol och driver en indoktrineringsapparat som börjar med att redan små barn ska ansluta sig till personkulten. Viktigt är också att bygga upp hat mot landets ”fiender”, vilka omfattar Japan, USA och Sydkorea. Kommunistpartiet kontrollerar medborgarnas privatliv och ser till att knappast något kritiskt yttrande om regimen går förbi opåtalat. Medborgare som skvallrar på sina medmänniskor belönas. Det är straffbart att lyssna på utländsk radio eller titta på utländska TV-program (inklusive enkla TV-serier). Men den tekniska

utvecklingen når också Nordkorea och det blir med tiden svårare för regimen att upprätthålla sitt informationsmonopol.

Kamp mot kristendomen

Till kontrollen av privatlivet hör försöken att stoppa spridning av kristendomen. I Sydkorea har kristendomen snabbt vunnit mark och är idag landets största religion med 30 procent. Buddhismen, en av Koreas traditionella religioner, har bara 23 procent som anhängare. I Nordkorea ser man kristendomen som en utmaning av personkulten och dessutom som ett hot mot statens kontroll över allt samhällsliv. I kristendomen ingår ju ett ansvar för både utbildning, sjukvård och sociala frågor, vilket är något som ses med oblidla ögon av regimen i Pyongyang. Den som ertappas som utövande kristen (vid sidan av några få officiellt godkända kyrkor) kan räkna med stränga straff.

Diskriminering – Songbun

I Nordkorea finns ett särskilt system för social diskriminering, Songbun. Det påminner om ett kastsystem, där den viktigaste faktorn är individens ”klassbakgrund”. Tillhör man fel samhällsklass ska man inte räkna med särskilt många rättigheter. Songbun styr var man får bo, hur man får bo, vilka yrken som är tillgängliga, om man kan gå i skola över huvud taget och naturligtvis tillträde till högre utbildningar. Songbun begränsar till och med vem du kan gifta dig med. Personer som har ”fel” politisk inställning får nöja sig med att bo i marginaliserade områden, medan enbart de mest pålitliga kan räkna med att flytta till platser där livet är något bättre. Pyongyang är finast av alla platser i Nordkorea och följdriktigt krävs det extra mått av lojalitet och underkastelse för att förtjäna rätten att bo i Pyongyang. Skulle någon begå ett brott eller politiskt snedsteg i Pyongyang kan resultatet bli att hela familjen utvisas från staden.

Songbun påverkar också tillgången till mat. I Pyongyang finns det mat, i många andra provinser saknas det mat. Det statskontrollerade jordbrukssystemet är inte tillräckligt effektivt för pro-

ducera livsmedel till hela befolkningen. Under 1990-talet svalt inemot två miljoner människor ihjäl. Kommissionen fastslår i rapporten att åtminstone flera hundratusen av de dödsfallen förorsakades direkt av statens politik. Grunden till problemen var planekonomin inom jordbruket, produktionen blev för liten. En del av svältkatastrofen berodde på statens omfördelning av livsmedel från lågprioriterade områden till högprioriterade. Följden blev att en hel generation barn blev sent utvecklade. Nordkoreanska barn är märkbart mindre än sydkoreanska. Livsmedelstillgången under de två första levnadsåren påverkar människans hela framtid. Enligt BBC är nordkoreanska flyktingar 3–8 cm kortare än sina sydkoreanska motsvarigheter. Förskolebarn i Nordkorea är 3 cm (flickor) eller 4 cm (pojkar) kortare än sina sydkoreanska jämnåriga. Hela den koreanska halvön har en homogen befolkning och det finns inga genetiska skillnader mellan människorna i Syd- respektive Nordkorea.

Förbjudet att resa – även inom landet

För att resa till en annan provins behövs ett särskilt tillstånd. Detta för att hålla isär olika befolkningsgrupper och för att begränsa informationsspridningen. Och att resa utomlands är i praktiken omöjligt för en vanlig medborgare.

De politiska fånglägren (kwanliso) uppskattas ha mellan 80 000 och 120 000 fångar. Men det finns många fler i andra

Trettonåriga Megume Yokota kidnappades i Japan 1977. Hon fördes med en nordkoreansk båt till Nordkorea och var fånge där. Koreanerna har erkänt kidnappningen, men hävdar att Megume är död.

fängelser och fångläger (kyohwaso). Nordkorea förnekar att det finns politiska fångar, men det finns otaliga vittnesmål från fångar som flytt, vakter som hoppat av och andra som känner till systemet. Dessutom finns det satellitbilder med god upplösning, som visar anläggningarnas utsträckning. Politiska ”brottslingar” brukar försvinna spårlöst. De anhöriga får inte veta något. Inte ens när fången dör underrättas de anhöriga. Tortyr är standard för de politiska fångarna, liksom

Jang Song-thaek, en av de nordkoreanska ledarna, grips på ett partimöte 2013. Han avrättades några dagar senare, ett öde som även drabbade hans nära släktingar.

undernäring. Tidigare var det vanligt att släktingar greps samtidigt med politiska brottslingar. Ansvar sträckte sig tre generationer! Nu är detta något mindre vanligt, men det förekommer fortfarande enligt kommissionens rapport.

Politiska fångar finns inte bara i kwanliso utan också i kyohwaso. Ofta placeras där utan vare sig åtal eller rättegång.

Avrättningar förekommer också, ibland är avrättningarna offentliga för att tjäna som avskräckande exempel. Det har under senare tid skett en del spektakulära avrättningar inom ledarskiktet. Det är dock inte säkert om vi kan lita på detaljerna, till exempel att Kim Jong-uns nära medarbetare Jang Song-thaek (gift med Kim Jong-uns faster) naken kastades in till 120 utsvultna hundar. Däremot är det säkert att han greps inför kameror på ett möte med ledningen för Nordkoreas kommunistparti och att han avrättades den 13 december 2013. Inom någon månad hade många av Jangs nära släktingar också avrättats.

Kidnappning av utlänningar

Ett för Nordkorea unikt brott är de många internationella kidnappningarna. Totalt handlar det om mer än 200 000 personer, men de flesta blev offer för kidnappningspolitiken i samband med kaoset i samband med Koreakriget. Men långt efter Koreakriget har de nordkoreanska myndigheterna kidnappat människor Sydkorea, Japan och Kina. Kidnappningarna genomfördes normalt av krigsmakten. Det handlade om att skaffa specialiserad kunskap, men också att skaffa ”råmaterial” för att skapa spioner och terrorister. En del greps när de var på besök i Nordkorea och förhindrades att lämna landet, men åtskilliga har gripits i utlandet. Nordkoreanerna har själva medgett att de kidnappat tolv japaner som under 1970- och 1980-talen förts till Nordkorea. 2002 tilläts fyra av japanerna att återvända hem, efter att ha varit fångar i Nordkorea i upp till 24 år. Japanerna fick tjänstgöra som lärare i japanska och backa upp den japanska Röda arméfaktionen som 1970 genomförde en flygplanskapning. Nordkoreanerna påstod att de övriga åtta skulle ha avlidit, men några bevis för detta lades inte fram. En av de kidnappade var bara 13 år när hon försvann på väg hem från en badmintonträning i Japan. 2002 skulle hon ha varit 38 år.

Kinas ekonomi börjar svaja

Den kinesiska ekonomin har utvecklats raskt under senare decennier. Främst tack vare att den kommunistiska regimen insett att kapitalismen är ett överlägset ekonomiskt system och att man släppt marknads ekonomin fri. Men fortfarande under det Kommunistiska Partiets kontroll och utan de demokratiska institutioner som blir följderna av varje välutvecklat kapitalistiskt system.

Shenzhen visade kapitalismens överlägsenhet

Insikten om kapitalismens förträfflighet uppstod från början kring Hongkong. Den fattiga stad där kapitalismen fick fritt spelutrymme, eftersom den brittiska kolonialregeringen inte alls hade några ambitioner att låta Hongkong kopiera moderlandets destruktiva reglerings ekonomi. Kineserna märkte hur välståndet växte i Hongkong och hur miljoner människor i det fattiga Kina valde att fly, ofta genom att simma över vatten där hajar bara var ett av problemen.

Det första experimentet i kapitalistisk ekonomi inom kommunismens ram var frizonen Shenzhen. Några småstäder och byar precis på gränsen mot Hongkong. På initiativ av kommunistpartichefen Deng Xiaoping släpptes marknaden fri i Shenzhen, som blev en speciell ekonomisk zon. Det skedde 1980 och sedan dess har regionen växt från 0,3 till 10,5 miljoner invånare. Shenzhen var en så stor ekonomisk succé, att regimen valde att låta liberaliseringarna fortsätta i andra delar av Kina. Idag är Shenzhen större än Hongkong och en motor i den kinesiska ekonomin.

Kina har sedan sekler tillbaka en särpräglad kultur som bygger på tre viktiga förutsättningar: flit och arbetsvilja, utbildning och respekt för auktoriteter. Det är tre viktiga värderingar, som dock inte kom till sin rätt under Mao Tsetungs värsta galenskaper. Maos regim gick egentligen emot det som var grundläggande för Kina, medan senare ledare för

Kommunistpartiet faktiskt har släppt efter gentemot de egenskaper som varit så vinnande för Kina igenom seklen (och också för kineser som bor i andra delar av världen, inte minst i Sydostasien, där den kommersiella eliten ofta består av etniska kineser).

Efter Japan, Sydkorea och Taiwan...

Japanerna var den första framgångssagan i Ostasien. Efter förlusten i Andra världskriget reste sig japanerna snabbt. Främst genom att kopiera produkter från de mest framgångsrika företagen i Väst. Det mäktiga japanska industridepartementet MITI (1949–2001) planerade och prognostiserade för en snabb fortsatt expansi-

Filip Björner
filip.bjorner@contra.nu

on i Japan. Man drog ut trendlinjerna och räknade ut vilket år Japan skulle passera USA och hur vägen vidare skulle gå. Det fanns dock en viktig hake: Japanerna var oerhört duktiga på att organisera en hierarkisk organisation effektivt. De kunde utveckla produktionstekniken till oanade nivåer. Men när det gällde de fullständigt nydanande innovationerna var det fortfarande USA som var en förebild för världen. Japan kunde utvecklas till strax under toppnivån i Väst, men sedan blev det tvärstopp. Den japanska ekonomin har knappt utvecklats alls sedan 1990.

Efter Japan följde Sydkorea och Taiwan. Länderna har många världsledande företag, men ledande bara när det gäller vidareutveckling av traditionella tekniker. När det kommer till grundläggande innovationer är det fortfarande i USA man får leta efter dem.

Kina har följt efter Sydkorea och Taiwan. De industrier som en gång var början på den snabba utvecklingen i Sydkorea och Taiwan finns inte kvar längre. De finns i Kina, men också i länder som Kambodja, Bangladesh och Indien. Kina har varit det land som i denna tredje våg av industriell utveckling växt snabbast. Landet är i full fart att gå över från de enkla tillverkningsindustrierna som bygger på låga löner till mer sofistikerade verksamheter, med Ericssonkonkurren-

ten Huawei som det kanske främsta exemplet.

Kinas tillväxt sjunker

Kina kommer inte att växa med några tio procent om året framöver. Det har varit tillväxttakten mellan 2000 och 2010. För perioden 2018–2022 räknar man med att tillväxten sjunker till 6,5 procent. Men frågan är om det inte är en väl optimistisk prognos. Tillväxten har redan börjat falla och det finns två goda förklaringar till detta. När landet börjar komma ikapp de mer avancerade industrinationerna måste tillväxten avta, eftersom det inte längre går att kopiera. Man faller i medelinkomstfällan. De lätta framgångarna är redan vunna. För Kinas del tillkommer att kapitalismen visserligen är den dominerande orsaken till hittillsvarande ekonomiska framgångar, men att regimen i sig misstror kapitalismen. Den nuvarande regimen har motvilligt accepterat den, som ett nödvändigt redskap för att nå framsteg. Men i grund och botten är regimen auktoritär. Det är politikerna och inte marknadens aktörer som på sikt borde vara de viktigaste beslutsfattarna. Med en sådan inställning kan inte tillväxten upprätthållas i längden. En annan hämmande faktor är de många statliga företagen som fortsätter att driva förlustbringande verksamhet med statliga subventioner. Här förlorar kinesisk ekonomi miljarder, ja biljoner, i ekonomisk ineffektivitet. Förluster som upprepas år efter år, ända tills regimen bestämmer sig för att låta på tyglarna för någon viss bransch. Men det har suttit hårt med de klassiska tunga industrierna. Kol och stålningarna drivs till exempel i stor utsträckning av företag som kontrolleras och hålls under armarna av staten eller kanske en provinsregering. På den internationella marknaden har framgångsrika indiska entreprenörer skaffat sig en ledande position. Den positionen har Kina inte nått.

Idag ligger den kinesiska ekonomin på ungefär samma nivå som Japan 1966 eller Sydkorea 1988. Och räknat per invånare ligger den kinesiska ekonomin på ungefär en femtedel av den amerikanska nivån. Mot den bakgrunden skulle kineserna kunna fortsätta att växa. Men en hel del av basen för den kinesiska ekonomin

har varit investeringarna. Och då inhemska investeringar. När avkastningen på investeringarna sjunker kommer de inte längre att fortsätta på samma nivå och den ekonomiska expansionen kommer att sjunka ihop.

En annan betydande riskfaktor för den kinesiska ekonomin är de snabbt stigande fastighetspriserna. Trots de betydligt lägre inkomsterna finns det många lägenheter och hus som säljs långt över amerikanska och europeiska nivåer. En bubbla som pyser ut eller spricker är en uppenbar risk, med de negativa konsekvenser det får för ekonomin som helhet.

Kinas snabba tillväxt är över

Även vänsterorienterade ekonomer som Paul Krugman har insett att den ekonomiska ekonomins snabba tillväxt nu är historia. Han skrev för en tid sedan i *New York Times* att hela det kinesiska ekonomiska systemet har nått vägs ände. En del av förklaringen till att vi inte insett detta än är det notoriska fusket med kinesisk statistik. Dessutom har basen för den kinesiska exportindustrin varit låga löner och en enorm reserv av undersysselsatt arbetskraft på landsbygden. Den källan till flitiga låglönearbetare kommer att ta slut.

Det finns också en annan aspekt som väger tungt. Den kinesiska ekonomiska tillväxten har byggt på export. Kineserna själva har inte haft råd att köpa de produkter som produceras för export. 900 miljoner kineser har inkomster i storleksordningen 25.000 kronor per år. Övriga 500 miljoner ligger nere kring 10.000 kronor. Det säger sig självt att utrymmet för att konsumera även billiga kinesiska varor för exportmarknaden är begränsat med de inkomsterna. När konjunkturen i Väst svajar har kineserna ”löst” problemen genom att låna ut pengar till olönsamma företag, som fortsatt produktionen med ineffektivitet som följd. Det går inte att stimulera den inhemska ekonomin, eftersom köpkraften är för låg. Investeringarna i inhemska kinesiska tillgångar har byggt på ineffektiviteten i ekonomin och blåst upp bostadsbubblan. Investeringsmöjligheterna i Kina har haft begränsad lönsamhet. Flygplatser, vägar och järnvägar behövdes, men nu har man på de flesta håll byggt mer än vad som behövs. Kommande investeringar blir inte lönsamma. Kina har under många

år byggt upp en enorm portfölj med utländska tillgångar, inte minst amerikanska statsobligationer. Det har varit bra för amerikanerna som kunnat fortsätta sin kreditekonomi med låga räntor. Nyttan för kineserna är mer tveksam, de får inte särskilt bra avkastning på sitt kapital och de kan inte dra tillbaka investeringarna utan att riskera en krasch på den amerikanska obligationsmarknaden. Då är det bättre att sitta still i båten och bita i det sura äpplet – låg avkastning. Men låg avkastning innebär att ekonomin i sig tappar fart och att Kina förvandlas från ett expansivt låglöneland till en mer stillastående medelinkomstekonomi.

Korruptionen är gigantisk

Ytterligare ett aber för den kinesiska ekonomin är den omfattande korruptionen. Ledande potentater i kommunistpartiet har utnyttjat sina positioner för personlig vinning. Hittills mest känt är fallet med Bo Xilai, partichefen i storstaden Chungking som hösten 2013 dömdes till livstids fängelse och förlust av all egendom. Korruption var en av de tyngsta anklagelserna mot Bo, men hans fru anklagades också för mordet på den brittiske affärsmannen Neil Heywood och dömdes till ett villkorligt dödsstraff för detta (vilket innebär att hon avrättas om hon inte ”sköter sig” i fängelset). Efter Bo riktades blickarna mot medlemmen i politbyråns ständiga utskott, Zhou Yongkang. Han åkte ur utskottet i november 2012 och har sedan anklagats för korruption. I mars i år beslagtogs myndigheterna 90 miljarder

kronor i tillgångar som kontrollerades av Zhou och hans nära släktingar. En skaplig summa för en statstjänsteman, även om tjänsterna varit på toppnivå.

Korruption av den omfattning som förekommer i Kina är med nödvändighet kombinerat med en dåligt fungerande ekonomi. Politiska kontakter och mutor blir viktigare för framgång än en effektiv produktionsapparat och en fungerande distributionsapparat. Med låga löner kan landet ändå hålla sig flytande på exportmarknaderna. Men så snart en generell stigande levnadsnivå resulterar i högre löner tappar landet en av sina viktigaste konkurrensfördelar.

Nationalistisk aggression mot grannländerna

Den sviktande kinesiska ekonomin har också resulterat i klassiska försök att rikta intresset bort från ekonomin till nationellt laddade konflikter i utlandet. Konflikterna om öar mellan Japan och Kina och nära Vietnam, Filippinerna och Brunei har mobiliserat nationella känslor och kombinerats med mycket vapenskrammel. Det kan gå snett om aggressiva befälhavare på lägre nivå inte inser vilka begränsningar som borde gälla. För på andra sidan står inte bara det teknologiskt överlägsna Japan, utan också Stilla havets främsta flottmakt USA, som backar upp Kinas motståndare när det gäller anspråk på öar som i de flesta fall är obebodda och ligger långt från det kinesiska fastlandet. (Se närmare artikeln i *Contra* nummer 6 2012)

Kinas flirt med kapitalismen började med frihandelsstaden Shenzhen nära Hongkong. Här en interiör från en klockfabrik i Shenzhen. Foto Bartłomiej Magierowski.

Utbrett våld mot civila i palestinska områden:

Ny al-Qaida-grupp bildad i Gaza

Enligt en rapport från den palestinska Independent Commission for Human Rights (ICHR) nyligen har såväl den Palestinska myndigheten som Hamas systematiskt våldfört sig på de mänskliga rättigheterna på Västbanken och i Gazaremsan. Detta borde vara ett memento för alla som tror att det Fatah-baserade myndigheten till skillnad från terrorrörelsen Hamas står för någon form av demokrati i det så kallade Palestina.

Rapporten, vilken till synes helt har ignorerats av ledande media och organisationer för mänskliga rättigheter i västvärlden informerar om att tio palestinaaraber dog under januari 2014 som en följd av anarki, laglöshet och missbruk av vapen. ICHR:s rapport listar även fall av tortyr och annan form av misshandel i fångelser som administreras av Palestinska myndigheten och Hamas.

ICHR vill fästa uppmärksamheten på palestinska civilas utsatta situation i områden som kontrolleras av palestinaarabernas organisationer. Här en länk till organisationens hemsida: <http://www.ichr.ps/en>

Tortyr och misshandel

Anledningen till att vittnesmål av den här typen ignoreras i väst är, enligt en analys av *Gatestone Institutes* Abu Toameh, den hävdvunna uppfattningen att den judiska staten Israel svarar för allt ont som förekommer i regionen. Att palastinaaraberna skulle kunna göra något dåligt eller att Israel skulle kunna göra något bra finns helt enkelt inte på kartan bland etablerade media, kyrkor, biståndsorganisationer med flera aktörer. Allting påstås vara Is-

raels och/eller den så kallade sionismens fel.

ICHR har angivit att man under januari tog emot 56 klagomål om tortyr och misshandel i palestinska fångelser – 36 i det av den islamistiska terrororganisationen Hamas kontrollerade Gaza, 19 på Västbanken (Judéen och Samarien enligt traditionellt judiskt synsätt) som styrs av Palestinska myndigheten respektive Fatah. ICHR har även mottagit otaliga klagomål om olagliga arresteringar av palestinier som utförts av Palestinska myndighetens polis och Hamas.

Sajten *Palestinians for Dignity* innehåller vittnesmål om myndighetsmissbruk från den palestinska polisens sida. När missnöjda palestinier vid ett tillfälle demonstrerade mot den Palestinska myndigheten skadades ett antal av de-

tommy.hansson@contra.nu

monstranterna till följd av polismaktens övergrepp i form av exempelvis vildsinta batongattacker. Polisen skyndade sig då att påstå att det var poliserna som var de verkligt drabbade: <http://electronicintifada.net/tags/palestinians-dignity>

Oproportionerligt polisvåld

Av de tio palestinerna som dödades i januari, uppger *Gatestone Institutes* medarbetare med ICHR:s rapport som källa, föll hälften offer för våldsamma uppgörelser mellan klanerna. Vidare: ”*En palestinier dödades medan han arbetade i en smugglingstunnel längst gränsen mellan Gazaremsan och Egypten. Tre palestinier dog i vad organisationen beskriver som fall av 'säkerhetsanarki och missbruk av vapen'. I Gazaremsan, sade rapporten, begick en 13-årig flicka vid namn Wis Ashour självmord genom att hänga sig i familjens hem.*”

Den Palestinska myndigheten uppskat-

tar inte oliktankande och/eller protester från den palestinaarabiska befolkningen sida. Det framgår av en rapport från ICHR den 12 januari, då myndighetens polisstyrka tillgrep våldsamma metoder för att upplösa en protestmanifestation från palestinska ungdomar norr om Västbankens huvudstad Ramallah. Enligt rapporten skadades mellan 70 och 80 demonstranter i huvudet eller benen sedan polisen gått till attack med chockgranater och påkar.

Den 28 januari använde den Palestinska myndighetens utkommenderade polis enligt nämnda rapport skarpladdade vapen i syfte att upplösa en samling stenkastare i centrala Ramallah. Inga dödsoffer rapporterades, men fyra protesterande ungdomar skadades när polisen angrep dem med påkar. På Gazaremsan använde Hamas säkerhetsstyrkor oproportionerligt våld vid attacker mot två universitetsområden där studenter protesterade mot höga studieavgifter.

När det gäller den på Västbanken rådande anarkin och laglösheten har den palestinska organisationen för mänskliga rättigheten påtalat en incident som inträffade nära Hebron den 18 januari, då fler än 100 man gick till angrepp mot samhället Yattas administrationsbyggnad och använde en bulldozer för att ta sig in i kommunhuset.

Enligt Yattas borgmästare Musa Makhamarah utgjordes angräparna av släktingar och vänner till ett kommunalråd som hade avskedats från sitt jobb. Borgmästaren klagade över att inga polisförstärkningar kom till platsen trots att han hade varnat för risken av den här typen av angrepp. Enligt ICHR-rapporten är det regel snarare än undantag att den Palestinska myndigheten ignorerar domstolsbeslut. Detta gäller exempelvis beslut att frige fångslade palestinaaraber, och rapporten nämner sju sådana fall under januari månad.

”Vårt kära systerparti”

I början av februari sammanträdde representanter för ICHR med den Palestinska myndighetens inrikesminister Said Abu Ali för att diskutera fall av tortyr och brott mot de mänskliga rättigheterna på Västbanken. Kontrahenterna diskuterade bland annat upprepade säkerhetsaktioner mot palestinska studenter vid Bir Zeit-universitetet. Många studenter har uttryckt klagomål över att de blivit måltavlor för olika grenar av myndighetens säkerhetsorganisation på grund av ”politiska orsaker”.

ICHR understryker ännu en gång att varken den Palestinska myndigheten eller Hamas respekterar mänskliga rättigheter och frihet i de territorier som står under deras kontroll.

Att den terrorstämplade islamistiska rörelsen Hamas, som administrerar Gazaremsan sedan 2007 efter Israels uttåg ur området, anklagas för brott mot de mänskliga rättigheterna överraskar inte på något sätt. Bland annat har den 1987 grundade rörelsen en oförsonlig inställning till homosexuella, vilka betraktas som perverterade mentalfall. Det beräknas att cirka 300 homosexuella män från Gaza flytt till Israel.

Vad som kanske överraskar mer är att den Palestinska myndigheten, som i praktiken är identisk med Yassir Arafats gamla parti Fatah ingående i PLO, som trots försäkringar om motsatsen inte tillåter någon högre grad av vare sig yttrandefrihet eller demokrati på Västbanken. Däremot har man varit lyckosamt i att tuta i väst, inklusive den svenska socialdemokratin, att så sker. Den klassiska strategin är att skylla alla missförhållanden på Israel, utan vars bosättningar den palestinska ekonomin skulle rasa ihop som ett korthus.

Socialdemokraterna i Sverige har ända sedan Olof Palmes dagar haft intima förbindelser med Fatah och PLO. Palme bröt därvid med den dittillsvarande proisraeliska linje som rådde under Tage Erlander. Vid den senaste socialdemokratiska kongressen valde den nuvarande S-ledaren Stefan Löfven att beteckna Fatah som ”vårt kära systerparti”. Samma parti vars ledande företrädare Jibril Rajoub, vice sekreterare i Fatahs centralkommitté och ordförande i Palestinska myndighetens olympiska kommitté, i en TV-intervju 2013 förklarade: ”Jag svär att om vi

Palestinsk polis angriper fredliga demonstranter i Ramallah på Västbanken.

hade haft en atombomb så hade vi använt den denna morgon.”

Al Qaida växer till

Inte heller tycks omvärlden bekymra sig nämnvärt om vare sig Hamas antisemitiska hjärtvätt av alla barn från förskolan och uppåt eller dess fortgående raketbeskjutningar mot civila områden i Israel, det land som alltså på den förhatlige Ariel Sharons tillskyndan beslutade tillerkänna Gaza självständighet 2005.

Gatestone Institute har på sistone rapporterat om tillväxten av den Al-Qaida-anknuta terroristgruppen DAESH, som ännu extremare än Hamas. Gruppen har planer på att föra ”det heliga kriget” *Jihad* mot ”otrogna, förrädare och korsfarare”. Alltså ett krig på alla fronter mot judar, kristna samt muslimer som bedöms vara icke tillräckligt renläriga. Mer om detta här: <http://www.gatestoneinstitute.org/4173/al-qaeda-daesh>

Det palestinska motståndet i form av den så kallade Intifadan kan ta sig olika uttryck.

Verkligheten i litterär succé:

Bland kanaler och ämbetsmän

Spionjägaren del 1 utkom hösten 2013 där Olof Frånstedt, som ledde det svenska kontrapionaget 1966–1978, beskrev sin bakgrund samt ett antal intressanta och viktiga ärenden, bland annat Wennerströms och Berglings spionier samt dramat vid västtyska ambassaden i april 1975. Del 2 (våren 2014) omfattar, inklusive förordet, 20 högintressanta kapitel, vilka kan läsas i vilken ordning som helst, beroende av hur man lockas av rubrikerna.

Olof Frånstedts *Spionjägaren del 2* betyder stor duglighet och heder åt många med lag och yrke stolt hängivna: inom polisen, myndigheter och i det civila samhället. Att med sådana ambitioner konfronteras med svagheter nära rikets högsta ledning måste vara besvärligt. Som medborgare måste man verkligen uppskatta att sådana händelser kommer på pränt så som i Olof Frånstedts böcker.

I kapitlen "En lekstuga för vuxna" och "Palme och Säpo" behandlas konsekvenserna av den kända IB-affären, som Säpo utan skuld drabbades av. Försöken att blanda Säpos strikt lagliga verksamhet med det spektakulära IBs äventyr riskerade att få ödesdigra effekter. Olof Frånstedts och hans kollegers klara ställningstagande får vi vara tacksamma för. Bra att några av IBs konstigheter klaras ut.

De olika kapitlen har naturligtvis väldigt olika tyngd och betydelse, men även de lättviktiga torde intressera, till exempel "Sex och politik", som avhandlar den så kallade bordellaffären där bland andra justitieministern Lennart Geijer figurerade. Det har ju skrivits och diktats och filmats om detta i en enorm omfattning. Kapitlet ger "sanningen", det vill säga det väsentliga och den rättsliga hanteringen samt hur ärendet sköttes på den politiska nivån med – som det visade sig – tvivelaktiga dementier från högsta ort. Len-

art Geijer visste naturligtvis bättre men vågade fräckt och lyckades triumfera över Dagens Nyheter på ett sätt som är ganska underhållande att läsa om. Kapitlet "Säpo går sängvägen" ger aspekter på verksamheten som avviker från det vanliga. Avsikten var att skämma ut ett par stormförmögna ambassad-bolsjeviker enligt känd rutin. Hur det lyckades? Det är sådant man får läsa om. Romansen i Marocko var helt annorlunda med en livs levande Cupido som välvist för de älskande samman till en ny framtid. Stor litteratur på åtta sidor!

Egentligen är det något förvånande att Olof Palme och hans förtrogna accepterade kretsen kring Lennart Geijer: Hans Holmér, Ebbe Carlsson, IBs Birger Elmér med flera. Metoden att kartlägga opinionen genom särskild åsiktsregistrering var ju olaglig, vilket dock inte hindrade uppbyggnaden av IB:s verksamhet. Att karakterisera alla vänstersympatisörer som säkerhetsrisker var ju också minst sagt äventyrligt.

Strategiskt och opinionsmässigt var

60- och 70-talen jämte 80-talet mycket bekymmersamma främst på grund av den propaganda-belastning USAs engagemang i Vietnam innebar, samtidigt som vår egen säkerhet alltså var beroende USA. Man kunde ju förutse att krigets gräsligheter skulle nyttjas för att undergräva förtroendet för USA och, som bland annat Olof Palme insåg, skulle kunna förskjuta den militära balansen i Europa. Därför är kapitel 3 (i del 2) mera intressant än det rubriken antyder (En lekstuga...).

Det officiella Sverige, inklusive massmedia till största delen, hade svårt att bemöta vänstervågens framgångar. Jag beskrev problemet i en tidskriftsartikel (*Liberal Debatt*) och började på eget bevåg ge ut *Argument för Frihet och Rätt* hösten 1965 efter en övertygande genomgång i *Förbundet Kämpande Demokrati*. Motiveringen fanns med i tidskriftens Anmälan i det första numret. Det var ett amatörmässigt initiativ som utvecklades professionellt, bland annat med ett då oslagbart adresseringssystem. Ture Nerman skrev en liten skrift *Sverige på glid*, med ungefär samma orientering. Trots att vi eftersträvade dialog och information, inte konfrontation, var verksamheten inte utan risker, vilket tyvärr drabbade kända ungdomar som sålde och delade ut tidskriften. Så pass spänd var situationen.

Spionjägaren del 2 är ju oerhört innehållsrik och angelägen för alla med intresse för den riskabla situationen under "Kalla kriget" och som inser att många risker och överraskningar lurar i framtiden. Det förefaller som det finns behov av en del 3 i bokserien.

Svante Hjertstrand

Olof Frånstedt: *Spionjägaren. Del 2. SÄPO, IB och Palme*. 260 sidor: ICA Bokförlag.

Bland kommunister och antikommunister

Gamle medarbetaren i Sveriges Radio, Kjell Albin Abrahamson (länge baserad i Warszawa, varifrån han rapporterade om kommunismens fall under många år) har skrivit en bok som mycket väl skulle kunna platsa i sin helhet i Contra. Det är en genomgång av främst det svenska Kommunistpartiets historia, där varje partiledare ges ett eget kapitel. I ett avslutande kapitel träder Kjell Albin Abrahamson själv fram under kapitelrubriken *Hur jag blev antikommunist*.

Men först en titt på bakgrundsskildringen. Med förvåning konstaterar Abrahamson att Sverige är landet där "kommunist" inte är ett fult ord. Där personer som Sven Wollter och Pia Sundhage, bägge aktiva medlemmar i Kommunistiska Partiet (tidigare KPML(r), kan träda fram i småmysiga intervjuer där deras politiska engagemang blir en pikant detalj.

Abrahamson skriver: "En person som kallar sig 'nazist' eller 'fascist' är ideologiskt lobotomerad, politiskt pervers och, med all rätt, djupt föraktad. Däremot är det rumsrent i Sverige att kalla sig 'kommunist'".

Flera vänsterpartister i Riksdagen ser inget komprometterande i att kalla sig kommunist och när ordföranden i Ung Vänster, Ida Gabrielson säger "Jag är kommunist för jag tycker att vi har en sån stolt historia" blir der knappast ett ord av kritik i media.

Abrahamson rättar till det och går igenom partiets skamfyllda historia, inklusive den tid då partiet bara var en lokalavdelningen av Sovjetunionens Kommunistiska Parti med Josef Stalin som högste partiledare. Det är samma parti som sitter i Riksdagen idag. Till skillnad mot i våra grannländer, där vänsterpartierna är nyskapelser som inte har sina rötter i Moskva (i Finland gick det gamla Moskva-partiet i konkurs efter dåliga aktiespekulationer...)

23 kommunistiska regimer och marxistiska gerillaförband har på 1900-talet mördat 110 miljoner människor. Det är tre gånger fler människor än de som dött på slag-

fälten under samma tid.

Abrahamson tar upp bristen på distans på många håll i det svenska samhället. Han nämner krogen KGB i centrala Stockholm (se artikel på sidan 15 i detta nummer av Contra), men därutöver en 3,7 meter hög Lenin-staty på ett trävaruföretag i Vittsjö utanför Hässleholm, ett tiotons Lenin-åbåke på nöjesparken High Chapparal och Lasse Didings beryktade Lenin-bad i Varberg, där gästerna kan beskåda byster och väggskulpturer av Sovjetunionens grundare. "Alla försök i lokalpressen att övertyga kommunisten Diding om det osmakliga i tilltaget – vem skulle döpa ett bad efter Hitler – blir ordentligt uppläxade. Att läsa Didings svammel om allt gott som Lenin utträttat är som att läsa Prvada på den sovjetiska

tiden. Sanningen [Pravda betyder sanning] lyser med sin frånvaro".

Nå, de flesta har idag övergett Lenin och Stalin idag, även om de finns kvar i en del hårdnackade kommunistiska sektorer. Men Abrahamson påpekar att "vänstern [hittade] nya politiska gosedjur: de arabiska/muslimska diktaturerna". Leninpristagaren Mattias Gardell (priset utdelas i Jan Myrdals namn av Diding, som ställer upp med 100.000 kronor i prissumma och ytterligare 50.000 kronor för ett Robespierre-pris) om "allas vår broder Gaddafi" och har beskrivit Egyptiska brödrskapet "som ett slags folkhemsislam". Den som vågar kalla islamismen för kvinnförtryckande, dogmatisk, doktrinär, vetenskapsfientlig munkavle för det fria ordet" beskylls snabbt för att vara islamofob. "Taliban- hizbolla- och hamaskramarna förenas naturligtvis i hatet mot regionens enda demokrati Israel".

Abrahamson påpekar att en av de tidigare mottagarna av Robespierre-priset var kommunisten Martin Schibbye på den tid som han var redaktör för Revolutionär Kommunistisk Ungdoms tidning *Rebell*. Schibbye blev senare bekant för sina eskapader i Ogaden-provinsen i Etiopien.

Det har spridits påståendet "Enligt Säpos egen statistik misstänks svenska nazister för 14 mord och dråp (vänsterextremister för inga)". Vi har tidigare i Contra påpekat att uppgiften är felaktig, åtminstone två mord har begåtts av vänsterextremister under senare år. Kjell Albin Abrahamson gick vidare när han konfronterades med påståendet och frågade Säpo vad de menade. "Det som artikelförfattarna förefaller ha missat är att de ofullbordade formerna ingår i statistiken. I sammanhanget är det viktigt att påpeka att statistiken i rapporten togs fram för att visa en generell bild av brottsligheten inom dessa miljöer inte för att räkna mord eller dråp. Det är därför som statistiken bygger på misstankar om brott – inte domar – och nivåer som dödligt våld, inte

Kjell Albin Abrahamson: *Låt mig få städa klart! Om kommunister, kryptokommunister och antikommunister*. Hjalmarsson & Högberg. 195 sidor.

specifika brottsrubriceringar som mord. Statistiken syftar således till att visa att det finns personer inom vit makt-miljön som förefaller beredda att utöva dödligt våld och utgör ingen lista på fullbordade mord där vit-makt-anhängare med all säkerhet kan sägas ha begått mordet". Som Contra påpekat (i nummer 6 2013) finns det åtminstone två personer som mördats av vänsterextremister under senare år, Daniel Vretström och Ronny Öhman.

I boken får vi läsa kapitel om sju av Sveriges Kommunistiska Partis/Vänsterpartiet Kommunisternas/Vänsterpartiets senaste åtta ledare (Ulla Hoffmann var en sådan nolla att hon inte förärats ett eget kapitel). Sven Linderot var ordförande för ett Moskva-kontrollerat parti. Partiet var ryskt med högkvarter i Moskva och Linderot var bara lokal agent för ryssarna. Partiet hade inte ens ett eget partiprogram, det räckte med Kominterns internationella program om att proletariats diktatur skulle införas i Sverige. Linderot hade för övrigt ett eget täcknamn, Paul, för kontakterna med agenteldaren vid sovje-

tiska ambassaden i Stockholm. Michail Nikitin. Inte blev det mycket bättre med senare partiledare. Hilding Hagberg, C H Hermansson och Lars Werner hade alla nära kontakter med Moskva. Hagberg och Hermansson skrev sanslösa hyllningar till massmördarna i Moskva. Senare partiledaren Lars Werner hade kanske bäst kontakter med östtyskarna och deras Stockhoms-ambassadör Kiesewetter. De träffades i bastun på östtyska ambassaden och ambassaden försåg den törstige Lars Werner med de alkoholhaltiga drycker som behövdes för fester av olika slag. Gentjänsterna lät inte vänta på sig. Bara ett par veckor innan Murens fall 1989 skrev Werner ett entusiastiskt brev till Östtysklands diktator Erich Honecker (Östtyskland firade 40-årsjubileum som stat, staten hann aldrig bli 41). "DDR's utveckling ligger oss varmt om hjärtat. Vi önskar er stor framgång i byggandet av socialismen. Med kommunistisk hälsning, Vänsterpartiet kommunisterna. Lars Werner, ordförande". Werner träffade många fler diktatorer i öst dock, deltog på partikon-

gresser och pussades på sedvanligt östeuropeiskt kommunistmanér med diktatorer som Ceasescu i Rummänien, Enver Hoxha i Albanien och Kim Il-sung i Nordkorea.

I bokens avslutande kapitel, "Hur jag blev antikommunist" förklarar Kjell Albin Abrahamson att det är den självklaraste sak i världen att bli antikommunist. "Antikommunismen är, liksom demokrati, antirasism och antiterrorism, ett slags overrideologi som alla, konservativa, liberaler, centerpartister, socialdemokrater, miljöpartister och socialister kan ställa sig bakom. Det finns plats för antikommunister i varje politiskt parti, t o m inom Vänsterpartiet". Det krävs inte heller någon privilegierad bakgrund. Det räcker med sunt förnuft och social medkänsla".

Det avslutande kapitlet ger en personlig beskrivning av hur Kjell Albin Abrahamsons antikommunism vuxit fram. Ett liv som korrespondent i flera östländer, en polsk hustru och 23 år i Polen har bidragit.

Intressant är att han särskilt understryker vikten av det privata ägandet. Morfar skaffade sig ett litet hemman och kalla-

de sig stolt för hemmansägare. Den vägen lärde sig Abrahamson att det privata ägandet var viktigt. "En erfarenhet från alla åren i Östeuropa är, att det alla äger, rör ingen om och ingen tar därmed ansvar för egendomen. Jag tror inte på det kollektiva ägandet, må det heta kolchoz, svochoz eller kibbutz eller vad man vill."

Sociala orättvisor ska bekämpas, skriver Abrahamson, men inte med hat, slägga och yxa, inte med våld, hammare och skära. Social revansch får man genom hårt arbete. Det är en illusion att social orättvisa kan mötas med våld eller diktatoriska metoder".

Klassresa har blivit något fult i Sverige, framförallt inom vänstern. Kjell Albin Abrahamson har gjort en klassresa och är stolt över den. Det är naturligt och nyttigt att alla ska kunna kämpa för något bättre.

Boken slutar: "Därför måste kommunismen bekämpas, med fakta, argument, känsla och humor. Etthundra miljoner oskyldiga människors död måste räcka". Tack för de orden, Kjell Albin Abrahamson.

C G Holm

CONTRA

2 | 1989...

Contra innehöll i detta nummer en intervju med den särpräglade, konservativa och bildade greven Magnus Stenbock. Greve Stenbock drömde sig tillbaka till gamla tider och såg gärna att "maskinkulturen" gick tillbaka till ungefär 1700-talets nivå. Han var stark miljövän, men ytterst kritisk till Miljöpartiet för att det representerade feministiska och försvarskritiska åsikter. Greve Stenbock avled vid 95 års ålder år 2007.

Contra-medarbetaren Dietmar Kröhnert analyserade Miljöpartiets bakgrund. Många har ansett att Miljöpartiet är som en melon, grön

utanpå, men röd inuti. Kröhnerts slutsats var att kärnan snarare var brun. Det handlade om "allmogekonservatism" och det konfliktfria samhället med harmoni mellan natur, samhälle och människor. Det som nationalsocialisterna kallade Gemeinschaft. Miljöpartiet stod för nationalistisk isolationism och en statlig och kollektivistisk kontrollapparat som sätter gränser för den individuella friheten. Till detta kom krav på allmän samhällstjänst för alla medborgare. Kröhnert kallade Miljöpartiet hembygdsfascister och drog parallellen med hur nationalsocialisterna på 1930-talet sög

upp Völkischer-rörelsen och Wandervogel-gruppernas svärmeri för det sunda naturlivet, enkelheten, självförsörjningen och en oförstörd bondekultur.

Contra hade också en intervju med byråkratjägaren par preference, Eric af Wetterstedt som från sin lilla etta i Leksand fyllde landets tidningar med insändare, inte sällan baserade på vad han läst på Contras gula sidor.

Vidare fanns en artikel om det första frontalangreppet mot radiomonopolet: Radio Nord (verksam från en "piratradiobåt" i Östersjön mellan 1960 och 1962).

...för tjugofem år sedan